

והשאל מה קול תרועה האלה בלזמי בשם יוסף ויבדו לה לאמר אשר על כהן יוסף חס בן גוריון והאלא מן סגרי' כי ילאו לכדו על אשר הוכה ונפל מעל המרכבה וחרץ חס יוסף בן גוריון והאלא מן סגרי' אשר היתה לו חבורה ותעל על התומה כאלו היא בת י"ד שנה והשם אח שני ידיו פ' ראשה ותפרה את ראשה ושערותיה לבנות בשלג מתולתלות עד אזרה והשאל את קולה בנכי ונתי וקול מר . והאמר נגד כל שומעיה כדברים האלה עד זאת כרעה הביע חומלתי וזה היתה תקותי אשר קיימתי לחיות אחרי מות בני יוסף מאור עיני וימת המאור הגדול לי ולא לזכה לראותו ולקברו . והאלא תוהלתי ותקותי היתה כי הוא יקברני ובשיבתי ויכללני ועל צערי וחבלי אשר ראיתי בני משפחתי נשמדו ונשחתו על ידי הפריצים אמרתי זה ינחמני ועתה מה איתך ואין ממחם לי מכל בנים אשר ילדהו כי השחיתו לי הבורחים והאובדים לה' בין הפריצי' ויבנים י"ח בנים ומתיש עוד לי לעשית רק לשאל המות כי לא אהי' עוד בחיים . ואיכסם חובל להנהיג אשר ארצה כי מה בני והי' לאל ידי לקברו מי יתן שאלתי והמותה ברנע כי לוא הפלתי להיות אחרי מות בני יוסף ומי יתן והמותה פתה עמו ואכסנו בבגדי אשר על צערי כאשר יכסה בגד א' לפני בני אדם והינינו חני והוא ש' כבדים יחד כאשר ישכב הוא ותעל עוד אס יוסף על החומה עד אשר באה אל המגדל ותשרוש ספיח השמימה ותצחק בקול גדול ונר ותגדיל לעקחה וחרר נפשה מאד מאד והיא לזיקת מרה וקוראת ותאמר בני יוסף בני בני פטר רחמי בני איכה דבר נא על לבי ונחמני והפריצי' השומעי' לה היו שומעים ומלצינים עליה והמה שומעים על החומה . והרומי' אשר מלמסה מחוץ לחומה כשמעם את קולה ויגד להם יוסף כי היא אמו בכו לקולה ויחללו על מטרות לבה וגם קיהודים אשר בירושל' בלדעי הפריצים בכו לק' מאד מאד רק כי היו מפחדים את בנים פן ילאם השני שמשון האמר . והאמר חס יוסף לפריצים אשר אהה על החומה למה זה לא תהרגו אותי הלא אני ילדתי את יוסף בני אשר הרגתם אותו והלא אני היקרתיו משני שדי אלה והלא אני גדלתינו ורביתינו וספחתינו . ואחם אויבי ה' בליחס אותו עם שער דליקי ה' ועתה למה זה תחזיני ולא תחמני ישפוס ה' עיני וביניכם אשר הרגתם על לא חמם את בני . וכשמוע הפריצי' עוד את דבריה לעבו ופירו ישע את פעם דבריה המשביע לשמות החכמים בשופב פתחת את פני אור החיים להתול ולחוק . והוכף עוד לבכות עד בכו למורה כל מחנה הרומי' ורכים מהיודי' החסידי' הושרי' ברש' בכו לקולה כי שמעו את דבריה וכי נחמו אל לבם אחרי חכמת' . ויוסף הכהן בן גוריון ככהן היה שומע את קול דברי אמו בדברה אל הפריצים בקול גדול והוא למסה בחרץ חץ למחנה עדה. ויהי בשמעו את קולה והיא עוד על החומה ויחלחן ויחלזו ויקרב עוד אל החומה ובכרו הרומי' סובצי' עליו במגניבים מסתירים אותו לכסותו פן יגע בני אשן או חץ מעל החומה . ויען יוסף ויאמר לאתו אל תירא אמר כי נמלתי מידי הפריצי' ולא נחמני ה' בידיהם אבל מי יתן מותי היום הזה בסרם ארצה שריפת היכל ה' והצדק עמי כי הנפשות אשר בקרבנו ה' הן נחשבות כחסידי' אשר במשמר ולאשר תלאנה בגוינתו בהכמת פבענו ורצון שכלנו אל מקום מלון הנשמה הנשאלת לחפשי תלא אזי תלאני מנפלה לאזרה והאזרנה באור החי' את ה' אלהינו והיועצי' הרעי' אשר היו מייעצי' לך אמי הקדושה לשגוע בעצמך ולהמית את נפשך בידך כי היו אומרי' לך אשר הרשון נתון לך להפיל את נפשך מעל החומה לארץ למות שמעתי דבריה' ושמעתי תשובתך אליה' וידעתי בסרם ששני כי זאת תהיה תשובתך ותלילה לאס יוסף ולאשת גוריון מלכת בעלת רשעים ולס אמי סכלי נא את עלת הפריצי' כאשר תוכל סבול וסכנעני להם ואל תלהמי עם מקרי הזמן אשר לא חובלי לבסלם והמה יאגדו ואנחנו נעמוד :

פרק אחד ותשעים

כיום הריא ילאו אנשים עם נשיהם וביניהם חסמים מירושלים כי נברו על אנשי שמירת הפריצים אשר בשער העיר ויסתחו את השער וילאו מהעיר ויבזאו אל מחנה הרומיים כי לא יכלו לסבול עוד הרעב עם רעה הפריצים והמה היו בעלי מחנה ומעלה בירושלים ויכרים יוסף ככהן ובי ילאו מירושלים ויבמדו על דט נפשו חמל עליהם סיפוס ובריו מאד מאד אף כי העיד עליהם יוסף אשר נס מגדולי ירושלים ומשועיה ויקבלם פ פים ובריו וינהס ויחט להם מחיה ומזון ומאכל ומשנה ורכים מהם לא יכלו לפתוח פיהם לאכול כי נחשו לחייהם מרוב ימי הרעב ובזוא אל קברם הלאם היו מחים והילדים הקמי' בראותם את הלאם היו נוסיין עליו ונוספין אותו בציניקה ולא יכלו לנפוק סה וינישו ומתי' למה נשיהם וידע מיפוס כי מה מחים בנפלים

חסיפון פרק צא

אח בלחם אשר מדוב ימים לא אכלו לחם ויחמול עליהם ויזר לו כל סכה מלח מלח ויחשך
 ביום כל יוסף מה חטפה לעמך אשר המה מחיה בלחם לח בלחם ולאח מזון. ויסגור
 ויחמר יוסף בן גוריון אליו לאמר אדוני כה ראיני אשר כחשך יום אדם ימים בלחם ואמר
 יבא אל מקום לחכול הנה רחמי תחלה לשחוחו מעט מחלב חמיה מבוטל או סולה מב של בחלב
 עז ואלו בזה יחזקו מעיו ואמר יפנה לחכול לחם. וכה יעשו הולכי המדברות כי ידיו
 מעייה בתיעום האוכל כאשר יבוצו אל התקוות העשבים כאשר יוכלו לחבב ברחמי יד
 סיפוס את עבדיו ויעשו כדבר יוסף ויחיו רבים מהיהודים ורבים מהם מתו ממלישת מעים
 וסיהודים אשר ילאו מירושלים אל מחנה הרומיים מיראחה מהפריזיה היו בולעים זכב וכסף
 ומרגליות ואבנים יקרות להחביאם מפני הפריזים ויהי בשבחה עם מחנה הרומיים כל
 הנשארים מהה חיים וסבולו במזון ובלחם אשר היו סוללים לחם מן הארץ כל הארץ לחסן
 למצו לקנות הגויה היה אש מהם ואלא לשבח מין ואלא לשבח חן ויהי סכשו בדרך והיה מחפש לחמו
 לממן אשר ימלא את הזכב ואת האבנים היקרות אשר בלע והיה מולא את אשר בלע וילא
 בלחמו ולקוחו ומחילו והיו סיהודים עשויים בן יום ויום והמה עם הרומיים. ויהי כי ראו
 אותם מקלח הארמיים ומקלח הערביים כי יעשו זה ויגידו הדבר איש לרעהו ויתיעזו אנשים
 זהים ויחברו להם ויהפשו כסתר ויבקשו את מעייהם ויהיו בחוך מעייהם זכב ואבנים יקרות
 ויתגברו הערביים והארמיים לעשות את הרעה הזאת ליהודים ויבקשו מהם רבים. ויהיו מספר
 המבקשים על ידי ארם וערב אלפים רבם וישמע סיפוס את הדבר הרע אשר עשו אנשי ארם
 ואלו ערב ביהודים ההם ויקלף ויחר אבו מלך וילא ויחששו את כל העושים המעשה הרע
 הסוף ויהפשו ויחמו את כל אשר להם ליהודים החיים ירשי המתיים ויהיו המתיים על המעשה
 הסוף במות סיפוס בן ארמיים וערבייה ששה אלפים גבורים. ואחרי כן עם סיפוס ויקרה
 את כל שרי מחנהו ויאספו אליו לעלה. וירא והנה על לוי מלחמה זכב מצויה ועוקאתם
 יקחו שרביבים בידיהם ועליהם בראשיהם אבנים יקרות וילא סיפוס אותם ויאמר אליהם
 הפירו את הזכב מעל לוי מלחמתכם ואל תחכו שרביבכם באבנים יקרות ואשר לא ישמע
 למצויה מכס יומה כי הזכב והבני החמדה הסיפו את אנשי ארם והם אנשי הרעב לעשות
 זה הרעה הגדולה ואת התועבה המשוקעת אשר עשו ביהודים האומללים העניים אשר ילאו
 לחסות תחת כנפנו וה' אליהם הצלוא העיר את רוחו לנקום נקמתם מהם והשפסם במשפט
 מוח כי אליהם הוא אלטי השמי וסהלרן והשופט בלדק כל משפט ועורא הוא מלך ומי וכל
 לום מפניו וישמעו ממנו כל שרי מחנה ס פוס ויעשו כאשר רום ויסירו את הזכב שהיה
 על לוי מלחמתם ואת אבנים היקרות שהיו בראשו שרביבי שרתם. ובעת הסיפוס סיפוס
 ויגרשו את הארם ואת הערבים הנוחיים מקרב מחנהו ואין מי לעשות עוד הרע הזה ביהודים
 במחנה לא מארם ולא מערב אך אם ימלאו אנשי ערב וארם יהודים מתין למחנה מרחוק
 ויהי סיהודי לבדו ואין מי יראו הנה ימיתוהו ויולימו את הזכב אשר היה בקרב מעייהם
 וגם הרומיים לא היה איש מהם מדבר מסיב עד רע עם היהודים במחנה אך מקלח מרשעי
 הרומיים למדו מערביים והארמיים והיה עם ימלאו יהודי מרחוק למחנה וסיהודי לבדו ואין
 מי יראו להללו ויחששו הרעע הרמי ויבקע את מעיו לחפש בהם זכב. ויוגד הדבר הרע
 הזה לסיפוס ויבקע סיפוס וילא להעביר קול במחנה לאמר ה' הירוע במעשה הזה אשר עשו
 הרומיים הרשעים ביהודיה שכלו לחסות תחת כנפנו וכוה עד או ראה או ידע או יעשה את
 צד יכפר לו עטו ואם לא יגיד וכשא משפט עוט וייראו הרומיים העושים המעשה הרע ההוא
 וסיהודים בעושים מפני סיפוס ויאמרו את לא יגיד לו האמת הנה הוא בחמתו ידור הדבר
 עד אשר ימלא את החוסהים וימיתה. ויבטחו ממלחמו ויבואו ויגידו לו כל העושה לחמו
 עשיו וכל הירועים לחמו ידענו ולא הגדנו לך ויהי מספר הנמלא' בן העושי' וירדמים שלש
 מאות ועשרים איש וילא סיפוס לעבדיו וישרפו כלם בחוך בור אחד ויהיו סיהודים מלא
 בופת' במחנה סיפוס ואין שכן ואין סגור רע רק כאשר ימלא רומי א' את יהודי א' ויבך מן
 מחנה מרחוק יסלמו לחם וינהגו עד יב אהו אל המחנה בשלום ויבסקס ובכחון כוח.
 בימים ההם ספר אחד מסופרים ירושלים ומסיפוסיה הגלמני' בשערי ירושלים והוא ספר
 בשם הקטן שפרושים מפלח מן קדון והוא היה איש נאמן ושמו מנשה בן סרוק הסופר
 שהיו אבותיו משרתה נעזרה הסיפוס ע"ה בבבל. ויספור ויסקוד את מספר המחיה אשר ילאו
 מן העיר מן השער הסוף לבדו מלבד הנמלא' אל רמני העיר ואל סיהודים אשר כחב

ישיבת פרק צא

היה ומלבד המעמלים אל מה קדוה הכלל תומה סגולה היתה ומלבד אשר נשלו כהרע נשאל
היה ומלבד אשר נשאלו בעמרים אחרים וסס היו ממתי סגולה היתה . וימלא אשר הוציא
משער מנחה לבד להקבר מספרם מאת אלף וחמשה עשר אלף . ושמונה מאות ושמונה נשפות
וכל אלה נשפות שועים וכבדו' מיקורי ירושלי' שנקברו או בעמים ההם אשר היו עמוה לרות
הפריז' מלבד עוד יתר העם המתולכי' על פני הארץ ואשר נח. ובלוחים' למאכל לעופו' השמי'
ולבסמה הארץ . ויפסום שאל את ראשי יהודים שיאלו אליו להמלט לפני יוסף הכהן ויהאמי'
אליהם כדברים האלה באמונה אני משביעכם שתאמרו לי המתים הולדים לכם מאת בואי
לצור על ירושלים עד היום ויעשו ראשי יהודים אשר יאלו מכל שערי ירושלים להקבר בימי הרעב
הפריזים באמת ובאמונה את מיין המתים אשר יאלו מכל שערי ירושלים להקבר בימי הרעב
ובמלחמה הנודעים להם ויהי מספר ששם מאות אלף וחמש מאות ושבעים וחמשה מלבד
המתים צבחים וצרותיות על ידי רעות הפריזים ואין קובר להם ומלבד המתים בהיכל ה'
ובבית המקדש ובחולות ירושלים על דבר הפריזים הכלחמים והמגרים מלחמה ביושבי ירושלים
בין איש לאחיו ובין איש לרעהו ומלבד השועים והיקרים שמהו צירושלים ולא נתנסו
הפריזים להקבר ויהיו קדומן על פני אדמה . ויפלא כיסום מאד על עם אשר צירושלים ויען
יהאמר מודע לה' אלהי השמים אשר בכל זאת אין בי לא אשמה כי אני באחי אליהם לשלום
ובי הדבר שלום אך הפריזים יאלו מלחמה . בימים ההם היה רעב כבד צירושלים ויחל
הרעב בשרי הפריז אשר לא היה גם רעב עד היום ההוא כי היו חומסים האוכל מכל איש
אשר ימלאו אוהו אחרו . ויהי רעב בפריזים ובשריהם עד אשר החלו לאכול את דומן סוסייהם
ואת עורות מרכבותיהן וכלי מלחמהם אחרי אכלם כל סוסייהם ויקשיו שרי הפריזים ענף עץ
צפן או עשב או ירק לאכלה ולא מלאו כי הרומיים הכריחו כל עץ והשחיתו כל ירק והשבוהו
כל דשא מסיבות ירושלים משה ומסה דרך י"ג מיל . ולא נשאר בכל הגוה אשר מסיבי
ירושלים לא עץ ולא עשב ולא ירק אשר לא כרתו הרומיים . וירושלים מראש סיבותיה היו
מלאים מכל עץ נחמד ופזב למאכל ועץ כל פרי ופרדסים וגנות עמוסים מכל מיני מגדים
והרומיים השחיתו הכל ומהי כל ארץ ירושלים מסיבי כהרץ היה ושמהה כהרץ לא עבר בה
איש ולא ישב אדם שם . ויהי כל הבא מרחוק מאשר בלו בחלה ורלו את ירושלים כבדוה
ופיעה גוהיה ופרדסיה ויהי הולך ויבם אל ימין ואין עץ ויפן אל שמאל ואין עשב ויהי
ששתומם ומר מפש ובוכה בנהי וקונה ומקוין על ירושלים . אחר העת הזאת והימים ההם
התאזרו עוד הרומיים ויעשו איל ברזל משחית טורח מאד ויחחקו בו ויגשו אל החומה למלחמה
ראשונה לבתון את יש עוד יהודים גבורים בעיר ויאלו אליהם שרי הפריזים עם עדהם למלחמה
והם רעבים ומלאים ופוקקים ויפילו היהודים מהרומיים המון רב מאד . ויהאמר כיסום לא
ערוך עוד עמהם מלחמה אפיים עם אפיים רק נבגה את חומותיה כי אין לערים אלה חומה
א' ויבא כל המונט בסוף העיר ותמיד את הפריזים ויתר העם הדל המבקשים שלום ומנוחה
וכבוד נחיוס . וייסבו דברי כיסום השבו מלאו כי הרומיים עוד יעשו להם איל ברזל משחית נבגה בו עוד
שיסום ושרי הפריזים השבו מלאו כי הרומיים עוד יעשו להם איל ברזל משחית נבגה בו עוד
אף חומה ירושלים השארת להפילה . ויחכו הם מלאו ויבנו חומה חדשה מפנימה לעיר ירושלי'
במה אל מקום הגיחה אשר שם היו מנגחים הרומיים באילי הברזל והוא בשפת המישור אשר
שפחה קבר יוחנן הכהן הגדול ולא היה להם מקום זולתו נבגה בו בחומה ירושלים רק שם
ישם היו ב' ספרות אשר פרצו הרומיים בשתי החומות הראשונות אשר לירושלים ולא היה
להם כח עוד בפריזים להתאזר לשרוף את האיל המשחית כאשר היו עושים רחשונה לכן בו
חומה השנייה ויהעלו לסבול גיחה האיל ולבנות חומות מנסנים בספרה אחר ספרה נבד
סוקם הגיחה באיל הברזל כי לא עלרו כח לעמוד עוד מפני הרעב גדול שיהי בהם . ולא
יהי בהם כח לשרוף את האיל ההוא עוד וכבר עשה הרומיים מלכודת לירושלים באילי
הברזל המשחיתים והיו נביעים מעל ירושלים ויהי כאשר נסו במלחמה הזאת מפני ישראל
ויהרס נשלו חללים לפניהם ויאמרו הפריזים עתה יאלו המונט הרומיים ולא יוסיפו עוד לזר
על ירושלים והמה ילכו ואחנהו נשאר נושעים ושבו אל ה' אלהיכם . ואז הרומיים החחקו
ובחאזרו ויחחקו את לבם כפעם בפעם ויחחקו משמרות ומעמדות ויאמרו איש אל רעהו חזק
ומחזקה במלחמתנו כי הרפה וכלימה הוא לנוס מפני סיחודים סאלמלים הרעבים האלה
אשר כהם במים שרי פרק הרעב אשר גם ויבם עוד פניהם ויק'. והפריזים נבוכים אל

השמים

דיפון פרק צ"א

ד'ת"ס בנח וצנורה הדנו עוד להשחית בעם הדל באכזריותם לאחד הכו לנו אכל
ואם לא נאכל את בשרכם ולא בשר בניכם ובנותיכם ולא ברו גדודי הרומיים ויחלצו
ויחזקו ויחבדו וינחמו את חומות עיר ירושלים פתאום באל הכרז המפחית וסוף מדה
אח מהחומה הפנימית השפלה בעיר לארץ ויריעו המון הרומיים חרובה גדולה ויאמרו
לכדו את ירושלים וישאו עיניהם הרומיים עוד ויראו והנה חומה אחרת נכח החומה
היצרנית מפאת מישור קבר יוחנן הכהן ששם הייתה משמרת יוחנן הפרץ הגדול והשאר האכזר
בנה פירות החומה. וכשמוע הרומיים את קול חרובת היהודים מביט לעיר וכראותם והנה
גבו היהודים חומה אחרת חדשה והמה עליה כאשר היו עומדים על ההרבה באל הכרז
המפחית חיונה חיבנה ופנימית ויבהלו הרומיים מאד וחספך שמחתם לאנחה ויגן ולא ישעו
מה יעשו עם הגוי העז אשר בירושלים ואיך ילכוהו אשר כלו אלפים ורבעות מהמונות
הרומיים ויחר הגויים כאשר לנצרתם וחספך יד הרומיים עוד למלחמה כי נאשו ללכוד את
העיר בניחת אל כרזל משחית ויאמר אליהם סיוסם הנה החומה החדשה אשר ליהודים
עתה לחה היא ולא יבשה כי מקרוב נבנתה ועתה הגישו נא אליה את אל הכרזל ונבנתה
כי יסול חפול גם היא ולכדנו את העיר ועשינו בה חפשי וישלם לערית במצודה ושרי הרומיים
לא שמעו לעצתו אכל החלצו ויעלו עם גדודיהם על החומה שפלתו והיהודים היו עומדים
על החומה החדשה אשר בנו נכחם ויהיה קרובים אליה מאלה וילחמו שם בין ב' החומות
ויגברו היהודים ויגרשו את הרומיים מעל החומה הפורוה ויביתום עד למרחוק מהעיר
וישובו הם אל העיר וירדפו ידי הרומיים ויחישו מלהלחם עוד ויאמרו לא נלחם עוד
בעיר הזאת כי לא נלכדה כל ימינו ועתה נסעה ונלכה מפה פה נספה כלנו פה כי גוענו
והלכנו. וכראות סיוסם כי הקשה הדבר הזה על המון הרומיים כי כלם פה אחד לעקר
ויחמרו כדברים האלה. ויקרה אל כל שריו ויאמר אליהם אמרו לי שרי רומא הלא ידעתם
כי כל מלאכה וגם כל מלחמה וכל דבר אחריתו קשה מראשיתו ואם באחרית המלאכה ידשו
ידי עושי המלאכה הלא יגעו ויריק וכן אתם את המלחמה והמאור הזה אשר נרעו על ירושלים
כנה יגעתם לריק. והביטו וראו מן הארץ אשר הלך בים והעבור כל דרך הים אשר תעבור
עד בואה למחוז וכאשר הגיעה אל המחוז באה רוח סערה על שפת הים אם המים ירפו
את ידיהם או יניחוה ממלאכת ההנהגה ותחננת באחד מהאזורים או בלחם המסלעים אשר
בפאת המחוז הלא תשבר הספינה ויאבד כל אשר בה ונכזבה תחלת המים ההם ולא
יבינו החופות אשר תקום אליו וזה יגיעם מרסיון ידים ואם תחזקנה ידיהם במלאכת ההנהגה
אליה ויגיעו אל המחוז ויבאו בו כי יהיה מחוז הפלס הלא יהיו אז במרובע ובמנהגה ויתחילם
תשלים לשוב וכן הבורים בניינים אם לא יעלימו פעולתם בס ויניחום מרסיון ידים הלא יבשה
על מפעלם בהם והם יאבדו את שכם ויהיה עמלם לריק ולהבל וכל נבדדי אדמה אם
יאצו שדה האדמה ויזרעוהו וישמרו את זרע השדה עד מלחם שבליו ובבוא מועד קצירה
יפיו ידיהם ולא יקצרו את קציר השדה הוא הלא יאבדו את יגיעם וישחיתו את מחייתם
יאצו אשר למלחמה את העיר הזאת מימים ימימה וישלו מכם פרים רבים ונבדדים והמונות
בבורים אין מספר להם ותחזקנה ידיכם עוד להלחם בה עד היום הזה. ועתה הנה תומותיה
הנצורות פרוצות יחסיבות לארץ ויושבים כלו במלחמה וזרעם וזרעם והשחרים בה ימותו
בחרב ותשאר החומה החדשה הזאת מה יועיל כל אשר עשיתם אם ירפו ידיכם עתה מלהשלים
מלאכת המאור והמלחמה בה להשיב את מקדשכם ואת הפלגם ממנה מה יועיל לכם כל אשר
עשיתם הלא לשרא עמלתם ולריק יגעתם ולמה תבדלו אחכם מומחם החדש ולא תחלצו
להפילה ויהיו רפה ותלושה מאד בגד החופות הנצורות החזקות הראשיות השלש אשר הפלגם
ובי תבקשו לעזוב עתה את המלחמה ממנה ולנסוע ולבטל את המאור למה לא בקשתם לעשות
זה ולעזוב המלחמה ואת המאור מראש והלא היה לכם לעשות זה ולעזוב המלחמה
והמאור ולנסוע ממנה בפרם ימעם מספרכם ובפרם יפלו צבורים וכלומר ויפלו גדודים
ובפרם תשמד המוניכם. אמנם עתה בהמעט בעלירה מספרכם וכלומר צבורים ובפול
עוזיכם תרפינה ידכם והעזובו המלחמה מה לכם עוד הפך נקיים הלא טוב לכם השום
והלא אחם הם אשר באחם אל העיר הזאת בימי יוארון הקיסר להלחם על שמו לבחור שאת
עליו חרפה. ועתה במלך הספסיאנוס הבי שבו ויבד צבור מניארון קיסר ויבד לב עשיתם
והר מקיסרים שעברו קודם מנטי מרשיה ידיכם הלא נבא לכם זה ויבד יחסיבות

חסיפון פרק צ"א

כשיהיה סוף ולתם לא חלמה גבורה מהיחודים האלה שכלה חיותם המדע והרענן והישיבה
והאגודו באין חקוק ועודם הם נלחמים עמנו כחיות רעות והלא חלמה המדע בכל יום יום יבוא הסוף
אחד או שנים וישפוט נפשם על מחנה הרומיים וימיתו רבים מן המחנה ואחר ימיתו גם
הם. יחס לא יעשו להם הדבר הזה כי אם למען חיות נפשם להמלט או למות לעשות פס וגבורה
וידנה סיפוס לדבר להם כדברים האלה. וכואו עודנו מדבר עמם והוא אחד מגבוריו ושמו
סביאטוס והוא היה איש מלחמות מגבוריו ואמין בגבורים ויאמר לרומיים מי בכס מל
הרומיים יתנדב עמי ויעלה על הפס הזה ויעשה את מלכות בן הקיסר אלונוט ויקח סביאטוס
את מגינו בידו ומרצו שלובה ביד ימיתו וילכו עמו מגבוריו אחד עשר גבורים ברורים ויתמה
סיפוס על גבורת סביאטוס ועל גודל נפשו אשר מלאו לבו לעשות כן. והיהודים נלצים על
פרגת החומה במקום שנגרשו הרומיים משם ובראות היהודים את סביאטוס ורעיו באים
חליהם ויחלו לירות חצים ולהשליך נגדם אבנים ובכל זאת לא פחד סביאטוס מפניהם ולא
דרך לבו ויבא סביאטוס וידבק אחד היהודים במקום פרגת החומה ויהי בגשמתו אל היהודים
ויכהו אחד מהיהודים בחברו ויטול על פניו ארצה ותשמע מפלתו כי נשמע קולו ממחוק ויחזק
בידו ויבדק על צרכיו וסביאטוס נלחם וילכו אליו מבחורי ישראל ויכיתו ויעדו
ללחם כי יקרה מלחמתו בעיניו מנפשו ובהר לעצוב את נפשו מעצוב מלהלחם וימיתו עמו ב'
הגבורים אשר עמו והשמונה מהם שבו לסיפוס חיים והם כמחים כי גם הם מתו לולי ש או
הרומיים את רעתם ויורו אליהם ויזילום ויביאום למחנה סיפוס ויהי ממחרת היום הוא
וימיתו גם הם. ויסיפוס עוד גבורי הרומיים ויקראו על אשר עשה סביאטוס הרומי הגבור כי
קנה לו שם וגבורה בין הרומיים ויהי צלילה ההוא ויעדו עשרים השנים מבחורי סיפוס
לעשות להם שם וגבורה ויאמרו הבו ונבואה אל העיר דרך פרגת החומה לילה. ויגידו הדבר
לנפוש הנם אשר לסיפוס וילך גם הוא עימם וילכו עמו רבים מגודלי הגבורים. ויעלו דרך
פרגת העיר לילה והיהודים לא ידעו דבר כי היו שוכבים ישנים יגעים ועסופים ברעב. ויהי
כזה הרומיים וישלעו על החומה ויקיעו הרעות גדולות לאותות מלחמות ושמותות והחבלו
היהודים באשם היו פתאים בלא עליהם הרומיים ולא ידעו מה היה להם על ככה. וישמע
סיפוס את קול התרועה אשר לרומיים ויגידו לו הדבר ויקח מכל בחוריו גבורים ברורים
לגבורה וילך גם הוא אלפרגת החומה וישכיתו היהודים לאר הבוקר והנה גם סיפוס על
החומה ויפלא בעיניהם מאד מאד והרומיים נקהלו אל סיפוס ויעלו על החומה ומהם בואו אל
תוך החומה אשר היתה פתוחה אל תוך העיר כי שם היה דרך אשר בה ילכו היהודים החת
לארץ ללחם ולבוא אל העיר ויערכו היהודים מלחמה עם הרומיים בקרב העזרה אשר היא החר
היכל ה' ושם ירדו על היהודים כל גבורי סיפוס וכל בחורי הרומיים ובחוריהם בהרבות
שלופות כי לא נשאו עמם אלא חרבותיהם מכל כלי מלחמתם וגם היהודים כן עשו ויתדבבו
יחד מלחמה אלה עם אלה נחרב ומהי שם מלחמה חזקה אשר לא נהייתה כמוה בחור
ירושלים מעולם כי דבקו איש ברעהו הרומיים והיהודים כלם רגלים ולא היו א' מן הרומיים
ומן היהודים רוכבים על סוס וכלם בחלים ובחריצות והיו מכים זה את זה ואין מטם לאחד
מהם ואין לסור איש מאיש כי כל איש דבק ברעהו ומהי שם מפלת חללים ומדוקרים על
מדוקרים וקול השאון היה נשמע עד למרחק כי המכים יריעו והמוכים אחזו וישקפו וקול
ההרבות משיקות כולם כי ידבקו וידביקו הרב על הרב וגם קול מכות על עצמות בני אדם
ופל הכובעים והשעריונים כי יובו בחרבות אשר ילך קול המכות עד למרחוק. והרומיים
מחלמים לאמר זה היום שקייטתו מאלט. ראשו והיהודים התחזקו על מעמד המלחמה ש'
אמרו אין לנום חלצה רק לפות על ה' אלהינו ועל הילכו ומקדשו ומחב לקרבות ועליו
כהיום הזה ותמלא חרב העזרה על מענה הטרק ועד רכביהם היום מדמי הרומיים ומדמי
סביאטוס וילך הדם על פני ההר כאבס מים טזלים וחללים מושלכים בו לאין מספר ורוב
החללים לא היו כי אם מהמון הרומיים. וירא איש מגבורי סיפוס ושמו גוליטוס והוא גבור
מכל גבורי החיים כי נבר יד היהודים על הרומיים ויחללו הרומיים מהמלחמה וימלאו גליונם
חיים וזעם בראותו כי נפו הרומיים מהעזרה מפני היהודים כי נשאלו ממי מספר. וירן
גוליטוס לקראת גבורי היהודים הרודים אחרי הרומיים אל מוחן לעזרה וירן לקראתם עד
פאת אפסיכיא ויפתח בסיפוס ולא נהנה לומר אחרי הרומיים ולרדוף אחריהם וישבו יד
שפוט ויבא גוליטוס כפך המרה סברי יהודים וירן ט' אמת מיהודים נחרט על שפי

חסיפון פרק צ"א צ"ב

אשר היה צדו. ויהי מלחמה גוליתם כי ככהו יהודי ויחזק לקצוץ מן הארץ כחק שנתחייב
 כי יתקפו הנלחמים זה עם זה וידלגו זה על זה למען הגבר יד זה על זה במלחמה ויהי מדי
 השני ותדח רגלו על אבני הרפסה שהיו בעזרה ותמעד ותסול לארץ כי נעולים היו רגליו
 במגעלים ויסול וימח ואין זה חק הגבור כי אם יבקש הגבור להרוג את רעהו ויחט לו להשמד
 ממנו ולמכה ראוי הוא להשמד פן יוכה גם הוא ולמחית ראוי הוא להשמד פן ימת גם ה' ולא
 יחמר בלבו שגבורתו תשגברו כי גוליתם ה' במלחמה כחש לא ילך להלחם בגבור
 כמשהו עד אשר יתשוב בכל יד מלדדי המלחמה ובחוקים שבו חשורך המלחמה ואמנם ה'לך
 בגבורתו במלחמה כחש אחד פ'לך אל השחוק והסחול ולא שח לבו כי ילחם עם גבורים ולא
 פח לבו לחשוב תואר המקום שבו היה הולך להלחם עם היהודים ויהי בעת נפל גוליתם
 כי מידו קרסוליו ונסו אשוריו ויבקר על ברכיו וילחם מעם בגבורה ויכהו א' מן היהודים
 בגבורים לגבורה וימת. ופיסום מיתל שיבוא גוליתם בגבורה ואינו כי נפל גם ומה. ובשנוש
 סיכום כי נפל גוליתם וכי מת ויבקש גם הוא לבא לגזרה ולא עזבוהו גבוריו כי יראו פן יסל
 גם הוא ותחזק יד היהודים על המוות הרומיים שזכו לעזרה ביום ההוא וירבו שם חללי
 רומיים לאין מספר ויפשיטו היהודים לגוליתם וכל חללי הרומיים ויחוקו כל כלים מידהים
 ואלו שמוח שרי הכבא הגבורים אשר ליהודים שעשו את המלחמה ואת ה' ה' רה הזאת ביום
 ההוא מגורל יוחנן השר הגדול לפריזים אל עשא ויפתח ומגורל שמעון האביר הפרץ אשר
 פשני מלכיה ויעקב האדומי נגיד האדומיים ומגורל ה' השר הגדול והוא אלעזר הפרץ בן
 עמי ארשימן ויהודה. אלה הגבורים עם יתר אחיהם הם אשר נדרו להכות את הרומיים
 ביום ההוא בחך העזרה ויבדתיים ויסגורום בחך אנכוכיא וימנעום ללאח חשם ולבא מהט
 וירא סיכום אשר אנכוכיא היתה לרומיים למוקש וילו סיכום ויהרצו אותה. והיה הדבר
 הזה בחמשה בסיון בחודש השלישי בערב חג שבועות והוא החודש הארבעה עשר לבא סיכום
 לצור על ירושלים :

פרק שנים ותשעים ויהי ממחרת היום ביום חג שבועות ויחגו היהודי' המלאי'

בירושל' את חנם והוא שבועות ויגש סיכום אל בית המקדש
 קרוב להיכל כי שם התאספו הפריזי' וגבורי היהודי' ויוסף בן גוריון הכהן עמו ויקרא פ' סוף
 ליוחנן וליתר שרי הפריזי' בקול גדול ויאמר אליה' דבברי' ה' ה' ויוסף בן גוריון הכהן היה
 מבאר להם את דברי סיכום ויאמר ליוחנן הפרץ מה חסא לך הטייל הזה שחגרה עליו ה'
 הכהן הזאת הגדולה להרסו אם בכה וגבורה תחלה לא נא עם גדודך וגבוריך אל השדה
 ונלחמה עם בראוק ועמה ה' ה' היום הזה הוא יום חגיב' ויוסף עוב לבח מדוע חסם נלחמי'
 במקום הקריב' ה' ה' והעולה ואחס מחללי' את מקדש' אליהי' ואח שמו ואח און ה' ה'
 נלחמי' עם הטייל כי בית אליה' נורא הוא אך מלחמותינו עמכ' הנה אשר תקשו ערשכ'
 לבחתי הכנע למי אשר רגון האלהי' לתח הממשלה בידו ותחאזרו לבסל את רגוני ולטו און
 דבר מלחמה עם הטייל אשר לו בעיר הזאת ואם האמרו לא נוכל עוד להלח' הכניעו ערשכ'
 ופאו עולטו וחיו. ואם האמרו ככה ונלחמה לטו נא ונלא השדה ושם נערוך את מלחמתנו
 ולמה זה תחללו את מקדשכ' ותשביתון זכ עבודת אליהי'. והמליץ בין סיכום והיהודי'
 השומעי' היה יוסף הכהן כי הלין דברי סיכום ליהודי' וביאר' מרומי ללשון עברי' ויוסף
 עוד סיכום וידבר אל היהודי' דברי' נחמים ויוכיח' ע'. אשר שמאו את מקדש' ויפסכו ו'
 דמים נקיים ועוד הם יחללוהו בהגרת' מלחמה עם המחנה הכבד הבא עליה' עד שימונו
 כלם ויהיו נבלת' לדומן על פני האדמה ויחרג' מקדש' וישרף היכל' ותשבת עבודת'. כל
 אלה הדברים היו יוצאי' מפי סיכום דבר אחר דבר מול היהודי' ונכחה היוסף כשהבין ל'
 דברי סיכום ליהודי' חריפו כל העם ולא עטפו דבר כי מלוח יוחנן הפרץ ושר הפריזי'
 לבחתי השיב לו דבר ויחגו כבוד ליוחנן השר הגדול. אז ענהו יוחנן שר הפריזי' ויאמר לו
 און לנו לחובת זכ לה' בחוך היכל ולשבת שבת לעולם יוחר נכבד מבשרינו ואין לזרוק ב' ש'
 מקדשו ובהיכלו טוב מדמינו על אליהינו נחמו ונלחמנו ונחשב לפנינו כעולות וכבשי' לרגון ל'
 ונעמה חפשי' בחוך עיר הקודש ולא עבדים צדיק'. ויוען סיכום ליוחנן ויאמר אליו והט'
 ציטת' יוסף הכהן ויאמר אמל' העיר עיר הקודש היא והטייל היכל הקודש הוא ונורא פ'
 ולא ידבר בו בלחתי כבוד כי אם נגזים וחלל דעת. אכן אחס חסאח' כי שמא' בית' ה'
 פלטיכ' ופקדשו ועירו כי פשכ' בחוט דמי נקיו' וסרגס' בחוך היכל אלטיים חת קדו'

יוסיפון פרק צב

ואת המדיו ולא כהנו העובדי' אותו בקודש על לא המס בכסם ואיכה חדרק' אהם יליהו
 כי נחשבו לפניו כשולות גדלות וחבתי' רצוני' ואחס מ'באשי' בעינו והנל' לו מ'מוסם ומ'מק'ת'
 והלא תורכתי' תורה אשר כל זובח אשר יהיה בו מוס לא ירכה לפניו ואיך תאמרו כי חסה
 אהם נרני' רצוני' ואחס מלאי' כל מוס ואחס ואשמה ועון . אמרו לי הים לאיש מוס
 גדול מעוני ואחסו היחועב איש לפני אלהיו כי אם בהפסדו את תורתו ומצותו אשר נזכו ואחס
 הדתוקי' מה' אלהי' זה דרכיה' כי מקף רגלי' ועד קדקדי' אחס מלאים עמוני עונות
 ואשמות מכריות ומעריבות לשמות האנשי' ואף כי היו חכמי' שלמים אבל חלילה לחכמי'
 השלמי' החזימי' בדעותיה' לעשות מעשי' כי מעשי' הם מעשי עורו לב ומעשי פחיים
 ומסוגעי' ובל' וסכלי' . אמנם אשר בינה וחכמה אהם הם ישחו וישפלו לקבל תלמות הזמן
 הטורות אחס כאשר תתן להם דרך ה' כי הם מכירי' בקירות העול' ותלמותיו וילדי יוס ווס .
 ואיכה תאמרו פתאי' כי תמרני' לפניו כשולות וחבתי' ואחס מ'מפא' לאמר זכי' אהמו . אמרו
 לי אהם ייהקו ושרי הפרני' אשר חקר וראשי האכזרי' אשר עמד הלא אהם אנוש בעל
 מלאי' ומה ותולעה הסובבך בעידך חי ואף כי אחרי מוסך ואהמו כמוך . הייפכ בעיניך
 אם יעו' איש לחקוף את שלחקך מלפניך כי ייה ה ערוך לפניך לכבוד הלא ידע בעיניך הדבר
 הזה ותאשי' את עור' ומאשמה ותאס לא תנקטו . ואהם למה חפסת את זכתי אישי אלהיך
 מתוך ה' כלו ומה שח בתינו פגרי חללי' למרת' ולחרפה ולקלון ובו מי ישמע ולא יבכה
 להמון החללי' אשר נהל' מישראל בגלגל ובגלגל שמעון ואלעזר הצדיק ורעיק ולרעה כי עלמו
 חספד רעותיהם ואש'וטיהם ואין אחי משפס נודע יכון לכס לפי עוונותיהם . ועודך מחזיק
 נפומתה רעה נשפך בנאכריותך ומדבר ואומר כי אלהי' יהיה בעורך ומשגי' כי אחס רצוני'
 לפניו ובינו וביני' מדבלי' צוונותי' אשר המה בין החבויני' כתומות ברזל ובדברות הרי
 תמות . ואמני' האמת הוא חסר נאה לגבירי' כמול' להלח' בעד עיר הקודש . ואני לא באשי'
 להכלי' אהב' ולא להוילא' מתורכתי' ולהאביד חרנכ' ואדמתי' ולא להשמיד' או להרוס
 צרי' רק באחי לקרוח להם לשל' ולכרות ברית אהב' אם תשמעו אלי' להסות שכת'
 זכבול עלונו כאשר היית' זלפרי' עם הרומני' כי מי בכל הגוים שחמלו עלי' כחמתיהם
 ישיבו לעמי' כשבוותני' . ה' א' איבול מלך קרמניהל יכל חילו בא וירמוס את חרננו ויהרוס
 זכרתי' ויכלה ויבדיל המון גדודי' צדק הוא ועמו ויגר ימיס רבי' עלינו כאשר עשינו לכם אהמו
 ואחר כך נכדנו אתי' ונחמול גלי' ונסיב לו ושמנוכו לשר ולקאן על עמו כי נכנע וסבל
 עלנו . וכן עשינו לאנשי'ך מקדוך וליה' מלכי הגוי' ושריה' אשר נכדנו . והלא אחס אומרי'
 כי אהם שומרי' את משמרת ה' ת' ה' למה לא תעשו כאשר עשה ויניס מלכ' אשר חמלה
 נפשו על היכל מקדש אלהי' לבני העמות שממה ועל עמכ' לבני ילך בבני או ימוס
 תהרב ויסבור את נפשו ואת ביתו בת' ת' ישידי' למען חשוק אחסם מיד גוי' ואחס למה זה
 את חמלת' על נפשי' ועל ימכ' וערוי' תקדש' ועשה שמינו לכס והנני כורח לכס ברית
 לפני אלהי' הבית הזה והיה הוא לעד עיני וביני' כי הוא עד שומע ביומתינו ואני אשפס
 האלהי' אשר לא אמיר ולא אפיר בריתי אהב' אכרות אהב' ולא אעשה לבי' רעה ולא אשול
 ולא אשבה אהב' ולא אמליך כי אם איש מגדילי' . והנה יוסף הכהן אשר אחי יהיה ער עלי' .
 כבראש נה אהם יש את נפשי' אמליכסו עלי' ועל אשר אחי מאנשי' האמונה ישובו וישבו בארנכ'
 ואכלו איש את פרי נפשו ושחו איש את מי בירי' ומיו ולא תמותו ועבדת מקדש אלהי' לא
 זשניתו . ולמען חכמהו כי עד השלמי' בריתו אהב' עם חיי' ושל' אהן לכס את יוסף שרכ' ותקנה
 פרי הנכד' ושוע הרומני' ויהיו ביד' לערבין וילאח' והשלמת' עמו והסית' את שכת'
 הכנעת' את ערסכ' לעבוד אהמו ככל הגוי' וכאשר עשית' גם אחס מלפני' אשר עבדת' את
 דומי' בימי' ויארון קיסר ותחיו ולא תמוסו ועבדת מקדש אלהי' לא תשניתו . ויש א' יוסף
 אהן לא קולו נכדני ויבך לעיני שרי הסדני' בני' גדול' על דברי' מיוסם ועל אשר חמל עלי' .
 והמה לא שחו לב' נה . ובאשר ראה יוסף כי לא יכול מיסוס להס לב הסדני' אל השל'
 וינן יוסף ויאמר אל פרי הסדני' איני תמה מהעיר הזאת אשר היא הולכת להיות שמה
 יתרה כי ידעתי כי בא קנה אמנם אני תמה מהס כי תקראו ולא תבינו את ספר חן דניאל
 אשר כל דברי' באו ואין מבין מהס כי הנה שבת התמיד ונכרת הכהן המשיח ועמדו כל דני'
 יניאל במעמד האמת ועיני' רואות ולבכ' לא יאמון וידבר עוד יוסף דברי' טובי' ודבר'
 יסמיס רניס אל סוד' ולא שמש הסדני' ולא הסו את אהס . ויסי ככלות יוסף לדבר אל

חסיפון פרק צב

והשני והשלישי הקשו ערכם ולא שמו לב לדבריו. ויפן סיפוס ואל מיתחלי' חוזה כי אמר
 פ' יטפה בעון העיר ויחן מנגד ירושלי' כמבשרה שנה גם כי פחד מהפריצו' פן יארבוהו ויפחיתו
 אותו ואת חילו במבואות העיר הרומי' והרבי' ויחמנו ביום ההוא רבים מאנשי האמונה
 מצני הכהני' הגדולי' והכשועי' הנשאר' בירושלי' ויאלו אל סיפוס ויפלו בידם וירח' עליו'
 סיפוס ויקבל' בשל' ובכבוד. ויני סיפוס את מבחר השרי' אשר אתו שלח' עד ארץ גושן אשר
 טיה מושב' לישראל בימי יעקב אביה' ט"ה ובימי יוסף הצדיק השלי' על ארץ מצרי' ולהחם
 לחתום להם וילכו הכשערי' וישלחו' ויביאו' גושנה ויחנה להם לחתום ויחתמו בה ויהיו עם.
 וני סיפוס את נגיב הרומי' אשר בארץ מצרי' לחתום על היהודי' הנצבי' בארץ גושן ולכלכל'
 עם ולשמור אותם לבלתי ירע להם אחד מגדולי הרומי'. ורבים מהיהודי' עד הערמי' ובקשו
 ללחץ מירושלי' ולא עזבו' הפריצו' ללחץ ומי יודע אם אולי נפקד עונם גם הם להסעות צעיד
 עם יחד אחיה' הפריצו' כי גם הם ידיהם היו במעל הרעה ואכזריות ויסגרו הפריצו' את
 מוצאי הסיכל לבלתי תח אים מכל היהודי' הנמצאי' בירושלי' ללחץ אלגם שים וידוע לפ' שם
 בי רבים מהיהודים מבקשים ללחץ מירושלים ולהמלט אליו והפריצים מניעים אתם ויקרב
 עוד סיפוס אל מקום הפריצו' ויוסף הכהן עמו ובראות העם הדל' את יוסף עם סיפוס ויבטו
 בני גדול ויאמרו אליו כדברים האלה יודעים אנתו את עוונותינו ואת עונות אבותינו והשך
 מעלנו וחשאתו לה' אלוהינו גם ידעים אנתו את חמלת שים בן המלך אשר יחמל עלינו
 וירחם על צרותנו ורעותינו אמנם מה נעשה כי אנתו נב' גם ללחץ אליו ולהמלט אל רחמי
 מרעת הפריצים ואין לאל ידנו כי הפריצים מונעי' אתנו. וכשמי' הפריצים דבריהם שהיו
 מדברים ליוסף בצני סיפוס ואשר היו מכבדים לסיפוס והקיסר הספסיאנוס אביו וקוראים
 אותו אדון. וירצו אליהם בחברות להמיתם וילעק' אל סיפוס לאמר הושיענו אדוננו וירצו
 הרומיים להגלים מידם וחשגרה עוד המלחמה בקרב הסיכל בין הרומיים ובין היהודים
 וילחצו הרומיים אל בית קודש הקדשים להמלט שמה וירדפו היהודים אחריהם ויהרגו אותם
 שמה בתוך הקודש. ויקרא סיפוס והוא עומד מחוץ הסיכל ליומקן שר הפריצים בקול גדול
 ויזתקו היה בתוך הסיכל ויאמר אליו הוי יומקן הלא רמתך רבה ואין קן לעוונותיך איה כבוד
 תלביך ותפלתו. הלא כתוב בתורה אלוהים בעבור המקום הקדוש הזה שאם מקום קודש
 הקדשים והאר הקרב יומת כי לא יקרב לבא בו רק הכהן הגדול לבדו פעם אחת בשנה ה
 קודש קדשים הוא ואיך הגמלם עשה אליו לא חמיון רק חשפתו בו דם עובדי גלולים אשר הם
 מתועבים לכם ועם דמי אחיהם היהודים חערבו את דמי העובדי גלולים ומשכו. ה' אליהו
 יהיה לי לעד כי לא אביתי לנתן את הבית הזה ולא לארסו אמנם דיכל' ומועטי' הם הרעים הם
 יהיו הו ויהיבורו. ומי ימן והימים נאחיתם לנו להשלים עמנו והיינו מכבדים את בית המקדש
 הזה ואת הסיכל ה' שנתנו ונסענו מכאן והלכנו מעליכם אך חזק לבבכם ככדול וגם כדול
 ערבכם ומלחכם נחישו לרעחכם ואחם עינכם תשאו ובארצות הרומיים חמותו ואני וביח
 אבי נקיים מלחמתכם ומחטאת מוחכם נגד ה' ונגד הסיכל ומקדשו עדים הם היום. וירח'
 ש פום כי אין מקשיב מהפריצים אל דבריו ואין שומע מהם אליו ויבחר מכל גבורי הרומיים
 ש'שים ארץ ברורים למלחמה ויטם ללכת אל העזרה אשר היא חצר הקודש. ויבקש גם הוא
 ללכת עמם וימנעו אותו שריו ויאמרו כדברים האלה עמוד לך אחם במקום גבוה והביטם
 כמלחמת גבוריך. והיה כאשר יראהו גבוריך מחתוק יחזקו וילחמו כרזיק בלב סוב ולא חלף
 אל העזרה והיא חצר הקודש פן תספה עם הנשפים עם בלא משפט ואבדנו כלנו. וישמע
 שים לעצת שריו ולא הלך עם הגבורים ההם למלחמה בפנים ההיא. ויפקד סיפוס את
 קיאלולוס ואת רוספיאוס של' שם על בשרים ארץ הגבורים אשר שלח אל העזרה אשר היא
 חצר הקודש לבא עם נצחו' להלחם עם עם היהודים ויני אותם סיפוס לאמר אשר יבואו על
 היהודים לילה בעודם שוכבים וע'פי' ויחאזרו ויחזקו להלחם עמם' ולהכותם והיהודים
 שמתו משמרות וידעו כי הרומיים באים אליה' לילה ויחולצו ויחאזרו לקראת הרומי' כל
 הלילה ולא נלחמו הרומי' עמם כי פחדו מהם כי מי יחאזר להלחם בשנף באישון לילה
 ואשלה בעת אשר אין להם מזכיר לרעשו. והיו בהיות הבוקר אור ויחלקו היהודים למשמרים
 על שטרי העזרה וילחמו על השער' מלחמה גדולה ויטם קיאלולוס ורוספיאוס אתם בית
 המקדש עם של' שם ארץ הגבורים לבלתי תח אים מהיהודים להמלט עמנו וחמקו הלאה הם
 בן היהודים והרומי' שנעט ימים. ויני כאשר סיפוס מתחמק יד שחמיי' על היהודי' ויני

הסיפון פרק כ"ב

החיים לוחם אל תוך המצור היו יהודים מחוזרים וכדומים אחרי הרומי' עד שהם
 הצליחו ויעשו כן כל שבועת סימס ואחרי כן סרו הרומי' מעל היהודים ולא חזר להם
 צד עמיהם שם כי זום סימס לנחון את חומת אנטיוכיה להרחיב מקום לכל מחנהו וישמו
 אבניו כן. והרעב כבד מאד בירושלים ואין מזון ואין מחיה. והיהודי' החלו ללכת כל איש
 אשר יחזק לבו ללכת ללחם ולגנוב ולחסוף לילה ממחנה הרומי' סוסים וחמורי' וכל בהמה
 לאכל ולחיות למחיה לחיות את נפשם ויהי בעשית היהודי' בן מיום ליום ומלילה ללילה
 ויבטו הרומי' אשר היהודים מתגנבי' וינאז' מירושלי' לילה ובוכבי' ומקסיס ממחנה הרומי'
 בהמות למחיהם ויעטבו הרומי' על ככה מאד ויתר אלס וישינו משמרות סביבות מחניהם
 מפני שודדי' היהודים ואין מי יוכל מהיהודי' לגנוב עוד. ככה היה יאלו היהודי' חנוכים
 בבלי' מלחמיהם ויבואו אל שער הקדים ויהרסו את הקיר אשר בנה אחז סימס ויסחמורו. כי
 בנה סימס חומה בגלל הפריז' נח השער הוא למנן לא יאלו היהודי' פחאוס עליו ויכו
 במחנהו כאשר עשו מימי' ימימה. ויאלו בחורי' בכוכי' מגבורי' היהודים ההם מן המקום
 אשר הרסו בקיר אשר נכח שער הקדים ויעלו משם פחאוס אל הר הזיתים וימלאו שם סוכי'
 וצגדים וחמורי' ובהמה רבה מאוד ויכו את שומריהם לפי חרב וינהגו את כל אשר יכולו
 מהם וירישו מדי הנסיגם לבהמות שהן תרועות גדולות ויבטו הרומיים את הדבר הזה כי
 במעו קולות התרועות ויראו כי נהגו היהודי' את בהמותיהם. ויקומו ויכרו את חזריהם למחמה
 והנחמורי' ההם נחלקו. אחי' חקם בני סחלק האחד נהגו את הבהמות ובני סחלק האחר
 שמדו על הדרך ללכת הרומי' ויחצו כם מלחמה גדולה ועזומה. ויבטרו היהודי' על
 הרומיים וינאחו ויביאו את שללם אל ירושלי' כי היה דים היו וינאחו מירושלי'. מרוב הדוחק
 ומטוב הרעב ומקולר רוחם במימוש המחיה והמזון אשר נעדר מהם והיו מחוזרי' במלחמה
 למען היל להם מזון למחי'. הרומיים לא היו נלחמי' רק על הרפתחם אשר ראו כי היהודי'
 נהגו בהמותיהם לפניהם ולא היו משימים את נפשיהם בכפוחיהם ללחם עד המית ביהודי'
 ויפלו אז מהרומי' אשר רדפו אחרי הבהמות ההם חללים רבים והיהודי' נהגו את האנן
 ואת יתר הבהמות אשר שללו מהרומי' וימלטו העירים וירדפו אחריהם בגבורי' הרומי' ולא
 לכדום רק כי ראו אשר הביאו את שללם לפניה' אל ירושלי'. והנחמורי' ההם היו גזברים
 על הרומי' ההם ומכיס בהם הלוך והכות וירדפו אחריהם עד קרוב למחנה סימס. ויהי כי
 ראו כל המנוט הגויים את גבורת הבהמורי' ההם ואת קפי ערסם ומוקף לבם לרדוף אחרי
 הרומיים עד המחנה הגדולה ויקומו כל המנוט הגויים איג' במחנה הרומיים לבא אל הבהמורי'
 ההם להמיתם או לכדם. והנחמורי' ההם כי ראו אשר רוב העם עליהם וימלטו העירים
 וירדפו אחריהם בגבורי' המנוט הגויים ההם ולא לכדום ולא פגעו באיש מהם רק כי לכדו
 אחד מנעריהם חי ויביאוהו אל סימס ושם האיש אשר לכד את הנער הוא פיריאלטס ויגבירו
 בגבורי' הרומיים על ככה ויחשבו זה לאות טוב אליה' ויחגארו בגבורי' רומי' ויהללו את פיריאלטס
 כי גדול היה בעיני סימס ושריו וסימס לקח את הנער היהודי וינאחו וילבישהו ויכבדהו
 וינחהו למשמרת ליוסף הכהן אשר אחי לשרק ויהי איש אחד מן הבהמורי' ההם את הנער
 הנלכד חי על יד פיריאלטס והוא איש נבזה והדל אישים בחיאר וקלר הקומה ושמו יונתן וישוב
 פניו ויפן אחור וירא והנה פיריאלטס השך לכד את הנער אחיו חי וימלא עליו חימה על
 כדו וילך ויעמוד אלל קבר יונתן הכהן הגדול מחון לעיר נכח מחנה הרומי'. ויקרא אל
 פ' ס'ס ואל כל מחנהו ויאמר אליה' כדכרי' האלם מי בכס גבור במלחמה יבא נא ויגש אלי
 כי את דברי אקיש לבחתי בורח פשה עד ברוי אלי ואלחמה עשו וידוע כהיום הזה למי
 בבבורה את לרומי' או ליהודי'. ויהי האיש הוא כנחצב בעיני הרומיים ויבואו בעיניה' וגם
 יבאו מגשת אליו כי אמרו את נמיחנו לא תחשב לנו לגדולה כי נבזה הוא ואם ימית הוא
 עמנו והיה לנו מעשהו לתרסה ולקלון. ויפן יונתן ויאמר אל הרומיים מה תחשב גבורת
 כרומי' לפינט בכל מקומות מלחמותינו הלא נפחם לפינט וך אחכס כשפחותינו וחתנו
 בורק לנח פנינו. ועשה מה ארס נחשב' כעויעט לולי המנוט הגויים האלה אשר הם נוסאי'
 יום יום א' יכס מסביב ועחרים לשם כי מאז הייהם למלכל לנו ואנחנו אכלתנו חרבתו כי כלנו
 איש את רעהו ברעהו של כן תאכרו כי את מחי' מעט ואחם מה אחם ומה גבורת' וכלן
 חקט נחשב' כעויעט. וכשה מי מגבורי' אשר מלאו לבו מעולם לעשות גבורה יבא נא אלי
 ויבא עד ויהי עמם שלל יהודי' נגרו נכח פחם הכנכר בג' צדו מבגורי' הרומי' למש

פרק כי **למ** **שאל** **טלמ** **הצורה** **ולא** **לכס** . **ויחמד** **לכא** **אליו** **אחד** **מגבורי** **סיפוס** **ותמו** **פורטוס**
לכא **לכד** **אח** **הטער** **אחי** **ויונתן** **זה** **חי** **ויוליכיהו** **חי** **אל** **סיפוס** **ויהי** **בגשתו** **פורטוס** **הוא** **פיריאה**
אל **ויונתן** **ויסגע** **בו** **ויונתן** **פתאום** **וימיחהו** **על** **כן** **הנחיל** **פורטוס** **אח** **ויונתן** **גבורה** **במיוט** **ולרומי**
הנחיל **חרסה** **ובישה** **ויונתן** **זה** **בהכותו** **אח** **פיריאהום** **הגבור** **הסבו** **היהודי** **אח** **שמו** **יונתן**
לכבוד **ולגדולה** **ויטמו** **כידו** **שרבים** **בשררה** **ויהי** **יונתן** **זה** **בהכותו** **אח** **פורטוס** **לא** **נתן** **מדה**
והדות **לאליה** **ישראל** **אמנם** **במה** **הצורה** **ותגלה** **על** **ככה** **ותל** **עוד** **לרקד** **לפני** **הרומי**
ולהרסם **ולהכותו** **ויחמד** **אליהם** **הניטו** **נא** **לי** **עוד** **גבור** **א' מגבורי** **ואמיחהו** **וארסא** **לכא**
גבורתי **והוא** **עדע** **מרקד** **ומחרק** **לרומי** **והנה** **גבור** **אחד** **מהרומי** **ושמו** **פוריון** **הרומי**
ידע **עליו** **חן** **פתאום** **ויפגע** **בו** **וימיחהו** . **וגאה** **לאדם** **הממית** **אח** **אייבו** **לבחתי** **ישמה** **כי** **מי**
יודע **מה** **יהיה** **באחרונה** . **ויהי** **אחרי** **כן** **ויכאו** **היהודים** **כי** **נפרצה** **גם** **חומת** **ההיכל** **וב'** **חומות**
העיר **וידעו** **כי** **אין** **עוד** **להם** **תקוה** **להמלט** **מיד** **הרומי** **ויעשו** **יחדיו** **מה** **לעשות** **בזה** **וארסו**
לדך **ידרכו** **בה** **ותהי** **גדל** **ההיכל** **בירנה** **החם** **שכנה** **המלך** **שלמה** **והוא** **בירנה** **גבוהה** **מאד**
ויסו **עוד** **מלכי** **ביח** **שני** **להגביה** **אח** **קירותיה** **בעז** **ארזים** **ולכסוחה** **בעז** **בנות'** **והיתה**
הבירנה **גדולה** **מאד** **וילכו** **היהודים** **ויסיתו** **אח** **עזי** **הארזים** **אשר** **לבירנה** **מסיחה** **שריפה**
זשה **וגפרית** **ונפסו** **וירכו** **להסית** **אוחה** . **וילכו** **עוד** **הרומי** **לכא** **אל** **היהודים** **אל** **ההיכל**
למחמה **והם** **נדדפו** **לפני** **הרומי** **אל** **פאת** **הבירנה** **הרומי** **רדפו** **ויבואו** **החריבים** **לבירנה**
והם **יאלו** **ממולא** **אחרת** **מהבירנה** **והרומי** **עלו** **על** **גג** **הבירנה** **למעלה** **וגם** **אחר** **הרומי**
שרדפו **אחריה** **הביאו** **סולמות** **ויסמכו** **אל** **קירות** **הבירנה** **מתחן** **ויעלו** **על** **קיר** **הבירנה** **ועל**
גבותיה **וישמתו** **הרומי** **וירעו** **חזועות** **גדולות** **לשמחה** **כי** **אמרו** **לכדה** **הבירנה** **ואין** **ליהודי**
עוד **מקום** **מבצר** **בעיר** **להמלט** **אליו** **במקום** **הבריה** **וימלאו** **הרומי** **מבית** **וממעל** **ועל** **גבותיה**
ויהמדנו **אחד** **מבתי** **היהודים** **וילך** **אל** **שער** **הבירנה** **לילה** **ויבגירה** **מתחן** **ויסית** **אח**
דלפתו **בסיחה** **שריפה** **ויבער** **בהם** **אש** . **ויבער** **עוד** **אש** **בכל** **קירות** **הבירנה** **מסביב** **וישלה**
אש **בעזי** **הארזים** **המוסחות** **ביתו** **השריפה** **וילתפו** **כל** **הקירות** **אשר** **לבירנה** **מסביב** **באש**
ותלסם **האש** **אח** **כל** **העם** **הנמלאי** **מהרומיים** **בתוך** **הבירנה** **מבית** **וממעל** **והיהודי** **נמלס**
אל **הבירנה** **ותלסם** **האש** **ותלך** **הלוך** **ולקוח** **עד** **כי** **גדול** **האש** **עד** **למטה** **ויצטוו** **הרומי**
אשר **בבירנה** **בלסם** **האש** **וילכו** **אל** **השער** **והנה** **להם** **האש** **גבר** **בו** **ויעלו** **אל** **גבותיה** **והנה**
להם **האש** **עליהם** **ואין** **לרומי** **מנום** **משם** **כי** **הקיפה** **עליה** **האש** **הגדולה** **בבירנה** **והיהודי**
עוד **עומדים** **מתחן** **לבירנה** **מסביב** **בכל** **כלי** **מלחמה** **לבחתי** **אח** **אחד** **מהאשר** **בבירנה** **מהרומי**
להמלט . **וישרפו** **שמה** **כל** **אשר** **באו** **שם** **מהרומי** **עד** **חמס** **וכיו** **השטרס'** **הם** **חיל** **גדול**
והנדעו **מהם** **הבדועה** **מספר** **לכא** **אלף** **היב** **אשתי** **מלחמה** . **וישמע** **סיפוס** **אח** **לעקת** **השטרס'**
וייך **הוא** **וגבוריו** **לעזור** **להם** **ולא** **יכלו** **להושיעם** **כי** **גדלה** **הבערת** **האש** **מסביב** **מאד** **מאד** .
ויח **סיפוס** **וייך** **כפי** **גדול** **וייכו** **עמו** **כל** **אשר** **אתו** **ואנשיו** **שהיו** **ממעל** **לגג** **הבירנה** **כראותה**
לאדוניה **סיפוס** **עומד** **נכתם** **ובוכה** **והאש** **הנדילה** **בין** **הבירנה** **ובין** **סיפוס** **ויספו** **האשתי**
ההם **לפני** **סיפוס** **ממעל** **לגג** **הבירנה** **וימורו** **גם** **הם** **לפניו** **כי** **אמרו** **נמוח** **לפני** **סיפוס** **ויהיה**
לנו **שם** **בזה** **כי** **גבוה** **מאד** **גג** **הבירנה** **ואין** **לדח** **והאש** **הנוספת** **מבינה** **גדולה** **מאד** **לזכות**
אח **העמים** **ואין** **מנום** **לאיש** **ממנה** . **והיהודי** **הגבורי** **היו** **או** **עומדים** **נכה** **שערי** **הבירנה**
ויהי **כאשר** **ראו** **איש** **כי** **ימלט** **ויואל** **לברוח** **משריפה** **ולרדח** **מעל** **הגג** **ירד** **ללאח** **השערים**
יפגעו **בו** **וימיחהו** **בחרב** **כן** **עשו** **היהודים** **או** **לכל** **פליטי** **הרומי** **ההם** **עד** **בלע** **ועד** **השמד** .
ויהי **שם** **בתוך** **השריפה** **איש** **אחד** **מגדולי** **רומי** **ממשפת** **מלכיה** **ותמו** **לוגיטוס** **ויקראו**
אותו **היהודי** **ויאמרו** **בלעג** **לאמר** **המלם** **נא** **אלינו** **ותחיה** **ולא** **תחיה** **ויבקש** **ללאח** **משער**
אחד **משערי** **הבית** **ולא** **נחתו** **נפשו** **ללאח** **כי** **ירא** **שלא** **יחיו** **והיהודי** **כי** **לא** **יחיו** **לא** **לו** **ולא**
כל **מלס** **אליה** **וישלוף** **אח** **חרבו** **לעיניהם** **ותקענה** **בגמט** **וימת** . **ויהי** **שם** **עוד** **בתוך** **השריפה**
ההוא **איש** **אחד** **מגדולי** **הרומי** **ושמו** **ארס** **רואוס** **ירא** **והנה** **למטה** **לפני** **סיפוס** **עומד** **רעוו**
האהוב **לו** **למרחוק** **למולו** **מתחן** **לבירנה** **ושם** **האיש** **היהו** **לוקיוס** **וייקראוהו** **ארסורואוס** **ממעל**
הגג **אשר** **לבירנה** **ויאמר** **אליו** **כדברי** **האלה** **אחי** **לוקיוס** **רעוי** **החאזר** **ועמוד** **נא** **ואסלה** **נא**
פליך **וקבלחתי** **והיה** **בנפלי** **אם** **אמות** **אחה** **תוריש** **אח** **נחלתי** **ואם** **אני** **אחיה** **ואחה** **תמת**
וירצו **בניך** **גם** **אח** **נחלתי** **וייך** **לוקיוס** **לחוק** **האהבה** **אשר** **היהו** **ביט** **ובין** **ארסורואוס** **ויש**
פליץ **מעל** **הגג** **אשר** **לבירנה** **ונפסלו** **עליו** **שמו** **שניכם** . **ויש** **סיפוס** **ויספסו** **אם** **שבעה** **ויש**

נרדפה אצד כדורו לפי מוחס בדם על חרב להיות זה לרומי' לקיטת רצו מרד סימוס ויחסי
 חק אהבת' בספר הזכרונות אשר לקסרי הרומי' למען חסיה אהבת' לעדה לכל האוהבים
 להביע חק האהבה עד אן גבולו. וחסיה אז נקמה בגבורי הרומי' בערמת היהודים והתקן
 האש הלוך ולקום ושוחרף והסרף כל הבירנה עד בית ח קיבו מלך יהודה עד אשר היה קרוב
 להיכל ה' הרומי' נסו מההיכל ומהעיר וילכו אל מחניהם כי הומעם המונס ויכלו אופס
 אצפי ירושל' ויחמו הרומי' סביב לירושל' כי אמרו לא נוכל ללפוז עוד אל ירושל' בחדר
 כי אם ברעב ויחירו עליהם מסיב ואין בקרב ירושל' כל מחיה וכל מוזן :

פרק שלשה ותשעים וחסיה בירושלים אשה מבנות הנדיבים והשועים
 ופמה מרים והיא היחה מעבר הירדן והיחה אשה

עתיקה מאלד. ובהתחוק המלחמה בימי אלכסנדרוס עלתה אל ירושלים עם השועים אז משם
 ותצל עם עזדיה ושפתוחיה ויבס עופר רב עמה. ויהי כהיות הרעב כדד בירושלים ויהפשו
 הפריונים למאול להם מחיה ומזון מבית לבית ויבואו אל בית האשה והיא ויקחו את כל אשר
 לה מאכל ומזון וכל מחיה ולא השאירו לה מאומה למחיה מכל אשר עמה. ויהי כהכבד
 הרעב עליהם שאלה את נפשה למות ולא בא קסה ותחל האשה לקום מן הארץ כל חגן וכל קס
 אשל וכל אשר חמאל בדומן הבקמות ואין כל. ויהי לה בן אחד והיה כאשר רחאה כי
 חק עליה הרעב וירד הרעב אל מדרי בסנה ויהפכו לאכזריות כל רחמים. וכשעמו האשה
 את קול בנה כוכה נכחה ללחם ואין והאמר אליו מה אעשה לך בני כי מסביב לירושלים
 גזון אף ה' ומכל פיה רעב ומחוק חשכל חרב ומחדרים אימה גם הפריו' הגבירו כחם
 עליהם מבית וישמידו וואויביו מחוק גברו חיל לבלותינו והנה שריפה בחוק העיר והנה
 משולח והנה רעב והנה דבר והנה משחית ואין לאל ידי להאבילך בני. ועשה בני אש אשוח
 ברעב למי אשחך ואחיה קבן ואחי הייתי מייחך עליך אשר מגדל ותכלכל את שיבתי ותאכילני
 ותשקני ותלבישני וכיום מותי ככבוד והוד תקברני. גם לו היית מת לפני בסובה הייתי
 קובך ככבוד וקוים חקם הנפסם והמשקק על האם לעשות לבן בסנה. ועשה בני מחוז
 עיני הקד נהפס כחם כי אין לי מזון להאבילך והרעב כדד והאויבים גזברים מבית ומחוק ואם
 חמות כשאר מתי הרעב אין קבר טוב לקבור אותך כבוד כנפשי וכרצוני לכן אמרתי אהבת
 לך קבר את בני פן חמות ויאבילך סלבים בחולות ואחיה אני לך לקבר ואחיה תהיה לי
 ימון ומחיה ותחם אשר היה חוב עליך לכבדני ולכלכלני לו חיים ורבות וגדלת האכילני
 נא עשה את כבודך וכלכל בני את שיבתי בשרם יאבילך הרעב ויכלם גופך ויבאששו וחאות לי
 למזון ולמחיה ותלם לאמך את אשר נהנה לך כי ממנה ילאת ושמה חבא ואבילך אל החדר
 אשר בו נוסחה נשמת חיים באפק כי אחיה הוא בני יחיד מממד עיני אשר אהבתיך כל ימי
 בכל מאודי והיחה לאמך לאכלה וגם חסיה 'פריו' לחרפה ולטובד עון אשר לקחו את
 מחייתנו. ועשה בני שמע בקול אמך וסעדת את נפשי ותמכת את חיי והיסי לי למחיה ומזון.
 ואחיה לך לקן הכחון לך על ידי והיסי גורלך בן עדן והיסי לי למזון לשובע ולפריו' לחרפה
 ולקלון למען יאמרו זה אמו הרבחהו ואלתתהו. ויהי כדברה ה' בנה כדברים אלה ותקח את
 הילד בידים ותסן אחרו ותמ תהו במאבלת ופניה אחרו ועיניה לא ראו את נבלת הילד
 ותתחמהו ותקח מבשרו ותלם ממנו על האש ויחרו בשלה בכלו ותאכל ממנו והטחר מצט
 גמרה לה למשמרת. וילך ריח בשר הילד כרחוב העיר ויריחו אותו העם ויאמרו איש אל
 רעהו רחם ריח זה כרית בשר לני וילך ריח אל פרי הפריו' ויחמו בו ויבטו אחרי ריח.
 ויבואו אל בית האשה בחרון אף ויאמרו אליה מה זה מדוע את תאכלי ותחיי ואחמו נמות
 ברעב. ותסן ותאמר אליהם אל נא יחר אפכם על זה לאמחכם כי הנה חלקכם אשר אללתי
 לכם אחי ועשה שבו נא בזה גם אחם ואערכה חלקיכם לפניכם ותאכלוהו כי בשר טוב הוא
 ואתרוך להם שלחן ותגש לפניהם מבשר הילד מבושל. ותאמר אליהם אכלו כי הנה יד הילד
 אצה רגליו והנה ישר נחשו לפניהם ואל תאמרו כי ילד אשה אחרת הוא אבל הוא בני יחיד
 אשר ידעשט וסברתם עמי אכני ילדשו ואכני אכלתיו וגם אחי שמרתי לכם חלקכם ותבא
 בשמה את קולה ותקד ותאמר בני בני מה מחוק היית לי בעודך חי. ועשה בחוקך מט
 אעקת לי מדבם כי כלכלתי כבשך ואחם ברעב נפשי החיים ותפריומי מזון צעיבתי וגם
 האני מחרן אל הפריונים הרוחים האלה אשר באו עלי בחימה שפיכה על ריח כשך
 וסנה קר לי נעמיסים כי יטבו על שלחתי וערכתי לפניהם ארוסה מבשך. ותאמר האשה

לפרים

זסיפון פרק צג צד

אשר יצא אלנו ונשבע ולמה החטאו את מאכלי אשר שמתי לפניכם אשרי שבעתי ממנו והאש
 יצא זה לא האכלו ושבעו מבשר בני סעמו ולא וראו מה מחוק בשר בני כי יערב לכם ולא
 יצמרו רחמיכם עתה עליו יותר מלב אשה ואם חמאנו לאכול מזבח בני ואני אכלתי ממנו הלא
 ארצה היום לכם כהיום הזה כי גבורת לבני גדולה מגבורת לבכסם והנה בשלחן נאה ערכת
 את המאכל הזה לפני אנשים גבורי מלחמה כמוכם ולמה זה אכול לא האכלו. והלא
 ארומה קובה היא והארומה הזאת אנכי ערכתיה ולמענה הבינותיה והאם הסבות לי
 לערוך לפניכם את השלחן ולסדר לפניכם הארומה הזאת ולי היה נאה לממור רחמים על בני
 יותר מכם ולמה יצמרו רחמיכם עליו יותר מרחמי . והלא אתם אשר שלחת את בתי ולא
 הפארתם לי ולבני מאומה ממתיה ומזון ואתם מייבאתם לי לארוח ולארת לכם את הארומה
 הזאת מפני כבוד הרעב אשר אחי ועתה למה לא תאכלו ממנה ואתם עזרתם לי לעשות את
 המעשה הזה . וישמחו יהודים את הדבר הזה ויתאכלו מאד מאד וגם שרי הפרעיות נכסו
 על הדבר הזה כי גדל שצרב בעיניהם וישאלו העם איש את נפשו למה כי נבחרו מפני הרעב
 אשר היה בהם . ויסעו רבים מהעם הדל עם כל אשר להם לילם מירושלים וילכו למחנה
 הרומיים ויגידו לפיכום את דבר האשה ודבר בנה ויבן פיסוסם על ככה וירע הדבר בעיניו
 מאד מאד . ויהי כשמוע פיסוס את הדבר הזה ויפרוש כפיו השמים ויאמר אלהי עולם ה'
 אלהי בניה הזה הסמרות גלויות לך ואתה יודע התעלמות מכל לב ידעת תעלמות לבי
 כי לא באתי אל העיר הזאת למלחמה כי אם לקרוא אליה לשלום ולא אבו יושביה ורכביה
 להחמין להם על ככה ולא הסו את אונם ובקשתי לחמול עליהם אנכי יחיון ובאשר נלחמו איש
 ברעהו נחתי להגלים ומנאחיה כחיות רעות אכזרים המה לאחיהם ולא ירחמו ועל כל זאת
 גדלה רעתה ותוך הלון וגדול עד אשר אכלה האשה הזאת את בנה בגדול רעם עמה . וגם
 אני שמעתי ואצותי ספרו לי את כל הגבורות שעשית להם ולאצותיהם מקדם ותשבן שמך
 בחוכם וחבחר מהם חסידים ותעלם אליך השמימה גם כי הולאת אותם ממלטים מביט עבדים
 ביד חזקה ובזרוע נמויה ובמוראים גדולים ובאחות ובמופתים אשר נודע לכל הגוים וחסידים
 משכת אליך מהם והעלית אותם ברכב אש בסערה השמימה ורכב אש וסוסי אש הורדת מגמי
 עורך וחק גם לאריהם והם שוכבים על משכבות בהכות את מחנה אשור במחנה סנהרב קט"ה
 חלק ומעם מהסדיך אשר התחזקת עמהם אצותי ספרו לי ומקאת מהם חמיהם הודיעוני
 לרוב אשר ידעתי מהם ע"פ יוסף הכהן החכם והשר בהם ודעתי . ועתה העם הזה אשר
 בירושלים אשר נלחמתי עמהם אמרתי עליך הם בופחים והךך רואה כי הם לא יבטחו בישועתך
 כי אם בחרכם ובמלחמותיהם יבטחו ובגבורתם יתפארו ויחגארו על אותותיך ויפסידך כי
 יביטום ברשעתם ולא ידעו כי אותות נוראים עשית לי ותעזרני להכות אותם . והמה יאמרו
 לא יוכל מושל להכניענו כי אלהינו יעזרנו ואם אגחנו רשעים כי הים קרע לנו ואתם מן
 השמים הוריד בגלגלו ומים מזור החליש הוליא לנו ומלורות שמים ושמש דמם בעבורנו
 ורכבים ממלכותם נלחמו לעזרתי והם לא ידעו כי אלה האותות עשית לאצותיהם בלדקתם
 ולאלה על רעתם הכית במלחמותינו למען את אתם שמתה ועריהם חרבה על רוב
 עונותיהם וכלית אותם חרב ובדבר עד אשר אכלו בשר בניהם ובנותיהם ובכל זאת לא נכסו
 לפיך ולא ידעו כי ידך היחה גם מפני רוע מעלליהם ואני הנני נלחם בהם מעת ואם לא
 החסם בידי אסורה לי מעל האנשים האלה הרשעים ואנוסה ואמלקת את נפשי פן אספה
 בכל המאחיהם את הסוף את ארצם כאשר הפכת את סדום ואת עמורה . ולכן הנני ממחר
 לנאת מקרב ארצם פן נספה ברעתה כי עיניו רואה את סדום אשר ב:בולם נהפכה . והמה
 דעים וחמאים לך מאד ולכן אם לא תחנם בידי מהרה אהדל מלהלחם עליהם עוד כי לא
 ארצה להיות בגלגלם נספה בלא משפט . ויהי ככלותו לדבר כדברים האלה ויצו ויבאו את
 איל הכרזל אל החומה החדשה אשר עשו הפרעיות ויאמר לנחמה ולהפילה ואז יאלו הרבה
 משרי הפרעיות וישלימו עמו ויקבלם בראשי גדודיו :

פרק ארבעה ותשעים

ויהי שער אחד משערי ההיכל סגור והלח היה מוספה
 בכסף ויבואו הרומיים ויצתו אש בשער ההוא ויבער
 בו האש וישרפו עלי הדלתות ויפול הכסף לארץ ויפתח השער ויהי בהפתח השער ויראו
 והנה הדרך סולכת אל קודש הקדשים . ויהי בראות פיסוס את הקדשים ויחמול עליו
 ויגדלו וישפיתם למצא את עמו מגוב בקודש הקדש ויאמר אל אנשיו חללו לכם את

זסיפון פרק צד

הבית הזה כד אשר תבין לו את העצה מה נעשה בו ויטו ויעבדו קול נמחשו לאחד כל
 יום אשר יקרב אל הקדש הזה יומה ויפקד עליו גבורים מגבורי לשמרו לכל יתללוו אף
 מכל אשיו לבור בו. ויעטו שרי הרומי' וגדולי היועצים אשר לסיפוס ויאמרו אליו כדברים
 האלה לאמר אם לא ישרף הבית הזה לא תוכל לכבוש את העם הזה כי למענו וימורו וסיפוס
 לא חבה לשמוע לעצתם בזה רק העמיד עם מקפת מגבוריו גם מקפת מגבורי היהודים אשר
 השלימו עמו ויטו א הם לשמור את קדש הקדש' לבני יהללוהו אף אים עד עולם. וסיפוד'
 הסדני' השארי' עוד בירושל' שלח השלימו עם הרומי' בראותם כי סרו משם חיל הרומי'
 וימורו עם שומרי קודש הקדש' וירצו על הכ כמרכבתם ויכוס לפי חרב וישמידו'. וכשמוע
 סיפוס את כל אשר עשו היהודים הסס וינהג את כל גבוריו ויך אליהם ויך מהם רבים
 והשארי' מהם ברחו אל הר ציון. ויהי עממתת ויקטלו הרומי' וישלחו את בקודש הקדש'
 מסביב ויקחו קורות ויעמידום על שערי הסב אשר לקודש הקדשים ויליתו בהם את האש .
 ויהם הסב וישפרו עני הלהות וישלו לארץ ויפחה בית קודש הקדשים לשיני הכל כחודש
 החמישי בחשש לחודש והוא היום אשר בו נפחה בית קודש הקדש' בימי הסדנים. ויהי
 נפחתם הרומי' את השער אשר לקודש הקדש' וילכדוהו ויניעו חרובה גדולה מאד לשמחה
 בית קודש הקדש' היה נשקף בכל הכיבושיו שרוף והלך. ויך סיפוס בכל כחו למען אשר
 יכבה את האש מעל קודש הקדשים ולא היה יכול לכבוש את האש כי רב העם השורפי'
 והמבחי' מאד. וילעק סיפוס עליהם נבלתי עשות כן ולא סבו את אונס ולא שמעו אליו
 כי כשקף מים לרוב כן בלו משחי' מהמוות הגויים לרוב ועשן השרפה היה הולך וגדול .
 וסיפוס קירא וילעק ואין שומע אליו. ויהי כראות סיפוס כי לא יכול לנרש את העם מעל
 קודש הקדש' וישלף את חרבו ויחל ויער בשרי עמו ויחרשם ויקללם והמוות יחר הגויים
 הנכרי' אשר לא מהרומי' הכה בהרב למען ינרש משם ולא יכול לנרשם וימת מהם רבים
 וכל המוות הגויים אשר בלו עם לעזרת הרומי' היו משחי' ומשמידו' ויחר מהרומי' ומהם
 כמה סיפוס רבים ועם זה לא יטול לנרש משם והעם הולך וגדל וילעק סיפוס בהם עני
 הנוחר נרוט. ולא יכול ללעוק עוד וסס לא שמעו לקולו והכהני' אשר היו בקודש הקדש'
 היו נלחמי' ברומי' עד בלתי יכולת בהם להרים עוד ידה להלחם בס. ויהי כראות הכהנים כי
 חין להם ישועה עוד וידלגו וישילו את גופיהם אל האש אשר שולחה בקודש הקדש'
 ורבים מגבורי היהודי' אשר היו עם נחא' מפני הרומי' נלוו בלש הקודש עם הכהנים
 הסס וגשפרו כי אמרו אין אחר גרפה בית ה' חיים. ויפוס עוד היה מכה בעם למנוע
 ולחשוך אותם מחי'א עוד בקודש הקדש' ואין שומע לו כי רבו הגויים המשחי' והמשמידו'
 והשורפי' עד כלה ויגע וייעק ויפול לארץ מבלי כח ויהי כראותו כי לא יכול להילל את מעון
 קודש הקדשים לבלתי השקף והחל מצעוק ומהם ד וממנוע ויהי אחרי השקף בית קודש הקדש'
 ויקם סיפוס ויבא אל קודש הקדשים וירא חכארת הבית ואת הדוד ואת הדור וילאץ כי בית
 אלהי' הוא כי עדיין לא נשקף כל הבית וכי רובו הילל מהשקף למען יחיה ביוסי השארתו
 והדר כבודו. ויאמר סיפוס עתה ידעתי כי אין זה כי אש בית אלהי' זה מעון אלהי השמים
 ומשגו ולא להם. לחמו היהודי' עליו עד כלה ויפלא עוד הדר כבוד הבית בעיני סיפוס .
 ויחמר גם ידעתי עוד אשר הגויים אשר היו באים מאפסי ארץ כנסף ובוזבז ובכלי חמדה
 כהשחוחות לאלהי הבית הזה לא על חנם היו באים כי גדול כבוד הבית הזה וגדול הדר
 כבוד הסכו מהיכל הרומי' ומכל היכו הגויים אשר ראוי ואלהי השמי' אשר הוא אלהי
 הבית הזה יקום נקמת ביתו מאת הפריז' אשר סבבו עליו ברשעתם את כל הרעה הגדולה
 הזאת. והאש הנצרכה ללהט את קודש הקדש' ובראות שרי הפריז' עם הפריז' השארי'
 עיד בירושלים כי נשקף קודש הקדשים שרפו גם הם את שארית בית המקדש וגם את כל
 הבתים השארי' בעיר מלאים כל הון יקר וכלי חמדה וישפרו כל זה גדול אשר בירושלים
 וכל בית אשר ידעו כי בו עושר וכבוד וכל מחיה למען לא תהיה בס ממשלה לרומי' וגם
 יאר ציון הייכל שרפו כי אמרו אחרי אשר נשקף בית קודש הקדש' מה חסן עוד בחיי' או
 יתאחור בית או ציון וקומו אחרי כן הרומי' ויכבו את השרישם ויעמידו כל בסיכל ויעט
 נהם עולות. ויחרסו את היהודי' ואת תורתם לפני הכל. בעת ההיא עמד אחד מהיהודים
 ייבנה בשקר ויאמר לפריז' הנותר' ביר שלי' עוד החזקו והחזמנו ועמדו בכלי מלחמה כי
 שש יבנה הבית משלנו ולא מיד' אדם למען הראות אלהי ישראל אם גבורתו כי יגאלו כל

סיפון פרק צד צח

הסדרים אשר נחמה. ונחה הם החלמנו והחלמנו צדומי' כל וכלתם היום יבנה הבית
מלניו. ויגברו הסרטים להלחם צדומי' ויכו מהם רבים וגם נשלו מהסרטי' רבים ויכי
צדומי' אז מדלת העם נלאו לבנה אחרי אשרי חמלו מהרוב בהם חללה כי שמעו אל דברי
כמורה שקר הנביא לכזב ולא שמו לב אל דברי האותות הנקרות צירופים אשר היו אותות
נוראים מאד. כי לפני בוא אספסיאנוס שנה אחת נראה על ההיכל כוכב אחד נוזץ כמו איז
צידו חרבות שלופות. וצמיח בהם יום האות הזה בימי הג הפסח היה וכל הלילה אשר ליום
ההוא היה ההיכל מאיר ומגיה כאלו יום. ויהי קן כל שבעת ימי הפסח. וידעו כל חכמי
ישראל כי אות רעה הוא ויתר העם אמרו כי אות טובה היא. גם בעת ההיא וגם צמיח
הם הביאו ענלת בקר לעולה ויהי בהפילם אותה לארץ לפתחה והנה היא ילדה כבש ויאמרו
כי גם זה אות היא ויראו עוד עם אז אות אחד בשער הקדי' כי שער קדים היה שער גדול
וכבד מאד ולא יפתח עד יבואו עשרי' אשתי' לפתחו וכן לא יסגר עד בוא עשרי' לסגרו.
וקול צד השער נשמע עד למרחוק וצמיח האלה מלאוהו כי נפתח מלאוהו בלא יד ולא יכלו
לסגור אותו עד אשר נקטלו הרבה אנשים וסגרוהו וגם על האות הזה היו אומרים חכמי
ישראל והבנים כי אות רעה היא ויתר עם הארץ היו אומרי' כי אות טובה היא. ויהי אחרי
כן נראה על בית קודש הקדשי' מלמעלה כל הלילה כתבניות פני אדם אשר לא נראה כיופיו
בכל הארץ ומראהו נורא מאד. ועוד בימים ההם נראו רכבי אש ופרשי' עליהם וחיל גדול
מ'ד משופים על פני הרקיע קרוב רים באים על ירושלים ועל כל ארץ יהודה וכלם סוסי
אש ורכבי אש. ויהי בימים ההם עוד ביום הג השבועות שמעו הכהנים בתוך ההיכל קול
לכה בני אדם וקול מעדות רבני בני אדם הולכים בקרב ההיכל לרוב וישמעו קול גדול
ונורא מאד מדבר וקול ואומר לבו וגללה מן הבית וגסעה לו. וחכמי ירושלי' כלם אמרו
אשר זה אות רעה היא ויתר העם היו אומרים כי אות טובה היא. ולפני האותות האלה שנים
אשרע היה צירופי' אים מעט הארץ ושמנו ירושע בן הכהנים ויחל לקרוא בקול גדול ביום הג
הסוכות לאמר קול ממזרח קול ממערב קול מארבע רוחות השמי' קול על ירושלי' וקול על
ההיכל קול על חתן קול על כלה וקול על כל העם. וישנאוהו כל אנשי העיר ויאמרו לו למה
תזעק לקרוא הדבר הזה. וישו השך אשר לעיר לבל ואמרו לו דבר כי נחשב צדינו כמשוגע.
וילך עוד האים הלך וקרוא אוי על ירושלי' ואוי על מקדשה ואוי על היכלו עד יום
המלחמה. ויהי בטייה המלחמה הראשונה התל לקרוא ותבואהו אבן יד גדולה ותכהו על
ראשו ותמיתהו. בימים ההם נמלא מכהב כחוב על הכר מימים הראשוני' ויקראו אותו
והנה כחוב צו לאמר צח אשר ימלא בנין ההיכל ויהיה מרובע אז יהרס וכאשר נלכדה
אנטיוכיה ויהרסוהו חיל צדומי' ופרצו פתח ההיכל וימירו היהודים לבטוח אח פרחא פתח
ההיכל וכלותם לבטוח והנה ההיכל מרובע והם לא זכרו את דברי המכתב ההוא וגם נמלא
כחוב בקיר בית קודש הקדש' לאמר כאשר יהיה הבנין מרובע אז ימלך מלך על ישראל
וימלך מלך המלך וימלך כל ארץ ישראל ועם הארץ ננקטה אמרו כי הוא מלך ישראל
והכהני' אמרו כי הוא מלך הצדומיים :

פרק חמישה ותשעים

ויהי כבוא כל חיל צדומי' אל ההיכל וינטו סיהודי'
אל הכר ציון וישאו הצדומיים את עיניהם ויעמידו ההיכל
ס' וינבחו להם זבחם וינטו לו נסכים ויהללוהו ויתרפו ויגדוהו את ישראל ואת אליהם מאד
מאד. בעת ההיא ירד אל הצדומיים נער קטן מן הכהני' מהר ציון ויאמר אל פתח הצדומיים'
אשר היה על ההיכל לאמר תנה לי מים ואשחה. ויחמול הסתם על הנער כי מלא חן בעיניו
ויצו ויחמו לו מים ויבך הנער את הכלי אשר היו בו המים וישח והטות לקח עמו ויברח אל
הכהנים וישקם. וירדוף הפתח אחרי הנער לעיני בני עמו ולא חשן ללכדו כי שמע על אשר
עשה ויבך ממנו וימלא. ויהי כנסך צדומי' לפני אדונים ס' ס' והנה מקצת מהכהני' אשר
נלכדו אל ההיכל החתנו אל ס' ס' למען אשר יחיים ולא ימיהם. ויאמר אליהם ס' ס' ס'
מדוע אתם הצתרו בחיים ולא חמתו עם אחיכם אשר מתו על אלהי הבית וישרפו עם שריפת
הבית וישו ס' ס' וינבחו כלם. ושמעון ויוחנן שלחו אל ס' ס' דברי שלום
ותמנה לבקש על נפשם למען יחיו ויען ס' ס' ויאמר אליהם אתם אחרתם לשלול את הדבר
הזה ועשה בנפשכם להיות על מה תקבאו זה אחרי אשר לא השארתם מכל המון עמכם רץ
עמו ואם תמרו העיר הזאת השמדתה ואתם יושביה בליים והאלהים את ששם מרוב רעהם:

כי הייתה פמלי' ואזרז' ומשוקי'. ובהרי כל זאת תבקשין את השל'. הלא פעמים רבות בהשתי אני מכס שלום ולא אביהם וחקרה אליכם שלום פעם אחר פעם כי חמלה נפשי עליכם ועל דלת עם הארץ העמוסים ברעב והמושלכים מחוץ לעיר בלתי קבורה. ואחס הקשיחים ערפכם ולא רליהם לשלום עד אשר נפתח כל העם ונשמד ונאבד. ועשה מה יחרון יהיה לכם בהחיותי אחכם. ויחרפם סיפוס ויגדפם מאד ויקללם בקללות נמרזות אשר לא כחננים הנה ויוסף עוד סיפוס ויוכיחם ויאמר אליהם כדברים האלה לאמר אמרו לי הפריעים הרשעים החמאים בפשועיכם. הלא אחס המיחם את עם ה' ואחס שרפחם את ביתו באש ואחס הבחחם על העיר הזאת את כל הרעה הזאת ואת כל התלאתה אשר באה עליה. וה'ך עליה על רוחכם לאמר חחיה אותנו ומה תחברו אחס עשה לחיות מכל החמאים הלידיקים והנקיים והקדושים קדושי עליון אשר הרגתם בצלתי רחמנות ובלתי חמלה. ואיככה אוכל ורליתי ברעה אשר חמלה אותי? אם לא אקום נקמה מכם. ועוד הנה היום הזה אחס מצקשים ופושלים חים ועודכם אחס מחזיקים ברשעתם כי עוד הפלח צדכם ואחס חגורים בכלי המלחמה ומתחננים אלי לאמר חיינו. והלא לכדנו את העיר וגם את ההיכל וגם את קודש הקדשים שרפנו באש ומה תוהילו עוד העוד יש לכם תקוה? ואחס השליכו מידכם את השלח והסירו מעליכם את כלי המלחמה וכן תחננו ואלדעה מה תעשה לכם ואולי אני ארחה עליכם וחייהם. ויענו שרי הפריעים יוחנן ושמשון לסיפוס ויאמרו אלינו לאמר. אנהו נשבענו בה' אלהינו אשר הוא אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא נשא את עולך ולא נעבדך ולא נשרת אותך ולא נשלים עמך לבדך ועשה את טוב בעיניך להגדיל חסדך עמנו ולעזוב אותנו ללאח מן העיר והלכנו אל המדבר לאמר כי מלאנו חן בעיניך. ואם אין לעמוד כאשר נעמוד ונראה מה תעשה ועל איזה דרך נמות. ויחר לסיפוס מאד ויאמר אליהם הוודו זדון לבצכם עמוס וקפי ערפכם אחכם והגכס ללדים עשה בידנו. ועוד אחס מדברים לאמר נשבענו ובלתי שאת עולך. והלא נשבעתם את אשר תמותו. ועשה הנה אחס שמתם את שבעתכם למשמרת למוות כי מאסכם בחיים והלא העיר נבצרה וקודש הקדשים נשרף ואין לכם מנוח ואחס ואמרום לא נעבוד אותך לעולם אנה תוליכו חרפתכם ובעתכם וכלימתכם ועל מה תקוחכם ומה תוחלחכם. בעת ההיא צוה סיפוס לרומיים להתגרות עם שרי הפריעים ויחנן ושמשון מלחמה באשר יהיו ולהרוג אותם אם יוכלו על ככה:

ובעת ההיא קם זרח והיא מצני המלך מהר ציון עם אחיו ועם כל בני זרע המלוכה ורבי המלך אשר אחיו וביאו אל סיפוס ויקבלם בכבוד ובשלום וינשאים וינהלם. ויהי כראות יוחנן ושמשון שרי הפריעים כי הלך זרח עם יתר בני המלך ועם כל זרע המלוכה ויבואו אל סיפוס וימסרו לו. וילכו גם הם וישרפו את כל אשר היה בבית המלך וישרפו הבית ויהרסוהו וכל אזורותיו שרפו באש למען אשר לא יקחו אותם הרומיים וישמידו הכל בבית המלך מאפס ועד כלה. ומשם ירדו אל ההיכל וימלאו שם הפרטים והפחות אשר הפקיד סיפוס על ההיכל ושני שלישי השמות על כלם אחד היה פקיד על הפרטים והוא בר הכבד ואחד היה פקיד על הרגלים. ויכו את שר הרגלים וימיתוהו ואת רעהו חפשו חי. ויחנן אל החופשים אותו ויאמר אליהם לאמר הוליכוני נא אל שמעון השר עליכם ויעשה צי כראונו וצוה אמלא חן בעיניכם. ויעשו כן ויביאוהו אל שמעון והיה בהביאם אותו אל שמעון וישו שמעון את נערו לפגוע בו ויחממה המכה להכותו ולהמיתו ויקטוף השר ההוא על ככה ויקטוף וידג ויפול אל מורד הכר ויברח וימלט וילך לו אל סיפוס ויקטף עליו סיפוס ויגרשבו מלפניו ויחר אפו בו על אשר לא נלחם למוות ולא להחפש חי. ויחר אף סיפוס עוד אשר על אשר עשו היהודים ההם לאנשיו וישו להרוג את כל היהודים הנמלאים בחיות ירושלים אשר אמר להעביר קול במחנהו לחמול עליהם לבלתי המיחם. וימת אז עם רב מהיהודי' ויפלו היהודים לפני הרומיים בעת ההיא חללים וימלאו בכתים וההצרות מולים. ויהי כראות גדולי שמעון וגבוריו האדומיים את הדבר הזה וישלחו אל סיפוס לבקש על נפשם להחיותו ויגוד הדבר לשמעון וימהר ויך אליהם ויך את שריהם ואת גדודיהם ויחר האדומיים מדלת עם אדום הנוחרים מהרג שמעון נכו אל פיטם וימלפו אליו וישו אז סיפוס וימנעו המכים בעם מהכות עוד כהם ויחללו מהשחית ביהודים. ויהי בעת ההיא וינס שמעון ויוחנן עמו ויחבבאו באחד המחבאות ויחלכו באשר התהלכו ויחר האנשים אשר היו אחס ושרי ירושלים ושני יהודה אשר היו הולכים עמם ראו כי נכו שמעון ויוחנן הפרזו' ויחבבאו אז ירדו כל שריהם

ויבאו

יוסיפן פרק צה

ויבאו אל סיפוס ויסגו לפניהו ארצה ויקבצו סיפוס ויחכם עליהם ויהיו מלבד הפרזים כי
הפרזים כלם אשר היו עם שמעון ויוחנן נלחמו עד תומם במלחמה. בעת ההיא בא אל
סיפוס יהושע הכהן בן שבחאי הכהן הגדול ועמו שתי ממונות ממונות הזכר אשר היו במקדש
ועמו עוד כל פלחנות הזהב אשר היו בו והמזרקות והכפיה והישיב והמקיות והקשפות וגם
בגדי הסרד ובגדי הקודש המלופים בזהב והמזכרתיים ומעושרים באבנים יקרות עם רוב
אבנים טובות ויהן את כל אלה לסיפוס ויקבלו ויהיו לו לשם על כהני ה' הנשארם החת
יוסף הכהן בן אחי יוסף הכהן עשה לקצין גדול על כל זקני וקציני ישראל כלם בעם ישראל
בכהנים ובלויים. ובעת ההיא יבא גוריון הכהן אבי יוסף הכהן לסופר לבספורי הכספר הכס
ממאסרו ממבדל בית שמעון הפרזין עם אביו ועם בניו בויגן ה' אחי יוסף הכהן הקשי
וממו וגם בויגן זה היה חכם גדול וקנה חסד ועשה האלהים לישראל תשועות גדולות כל ימי
בירושלים כי השאירו סיפוס בירושלים ולא הוליעו עמו כאשר עשה ליוסף ויהי אבי יוסף
הכהן אחרי הלבד ירושלים ואחרי ראותו את יוסף בנו ל' חדשים וימת. בעת ההיא גם כן
נלכד פתח הכהן שומר הלשכות ויגל להם את כל הנזרות הכהנים ובגדי הכהנים הקדושים
ויהן לסיפוס את אורז השמן הסוב ואת הכפזים ואת כל ערובת הבובס אשר במקדש ואת
בגדי ארנגן אשר הקדישו אל המקדש מלכי בית שני ואת כל כלי הזהב אשר היו אחר מלכי
בית ה' ופתח זה גם יבא עיני המזכר להשגיח עמו עברו חק הספרו ברית וחשאי לה' כי מסת
את המדי ה' ביד אורז ושובי להם ה' ולא היה להם נאה לעשות כן כי הם למוח על עם ה'
עם יתהר אחיהם הכהנים אשר מחו על עם ה' ונשפרו בשריפת בית המקדש וכי רצו למלא
את נפשם ולחיות אחרי אחיהם למה גלו את ממוני הנזרות בית ה' וימסרו ויחטו את כליו
לסיפוס ואין אונם להם על ככה. ובעת ההיא נלכדה ירושלים עם כל מחמדיה ועל סיפוס
אל הר ציון וילכדה ויצו ויהרסו את תומת עיר ציון. ויהי מקץ שלשה ימים ותחמק נפש יוחנן
שר הפרזים ברעב ויקס ויבא מן המקום אשר היה נחבא בו ויילך אל סיפוס ויפול לפניו וישק
את רגליו ויאמר אליו ה' ש' ענה אדוני המלך. ויצו סיפוס ויכבדו בכבלי ברזל כבדות מאד
ויוליכורו ויבוספו בו בכל מחנהו ויחלקו בו והוא חסוד בכבלי ברזל ובמחשבים בתרסה ובזו
ויהי מקץ שבעה ימים וימת בחנק ומיתה משונה כמשפט כל אכזר ואויב לה' ולעמו. ויהי
אחרי כן ויבא גם שמעון הפרזין הרולה הרשע ממקום מחבואו כי הכבד עליו הרעב ויקס
וילבש בגדי מלכות וארנגן אשר היו אחר ויהרעה אל חיל הכרומיים ויבא בחרום ויהי כרלוות
אחרו וייראו מגשת אליו וינשאוהו מרחוק ויאמר להם לבו וקראו לי את הפתח אשר הופקד
עליכם לשם ואומר אליו. וילכו ויקראו לו את רובא הפתח אשר מעיר סראני אשר היה פקוד
אז על הכרומיים וידבר הפתח ההוא אל שמעון ויאמר אליו מי אתה הגיד לי האמת ולא
המות על ידי. ויענהו ויאמר אליו אני שמעון הפרזין אשר על הכרומיים אשר הרעשתי אתכם
במלחמות ובכרות. ועתה אמלא חן בעיניך ותוליכני אל סיפוס אדוניך ויעש הפתח כן
ויוליכורו אל סיפוס. ויהי כרלוות סיפוס את שמעון ויצו ויאסרוהו גם הוא כיוחנן וישפוטו
בכל מחנהו ויחלקו בו וילעבו עליו כאשר עשו יוחנן והוא חסוד בנחושתיים. ויצו סיפוס
וימיתוהו ביסורין ויכרתו את ראשו פרס ימות ונתחווהו וישליכו את נחשו ובלו לבלבים וימת
האביר הפרזין לחרפתו. ויהי מספר כל העם הכרומיים הנודעים אשר נפלו אז בחרב ביד
הכרומיים וביד הפרזים העם היהודים הקרובים והרחוקים אשר באו עם לחוג את חג ה'
בירושלים ויעמדו שם במצור ויסגו בחרב ויהי מספרם אלף אלפים ומאת אלפים מלבד
הכרומיים אשר לא נודעו להספר. כי הכרומיים הנקבצים נספרו ונודעו ואשר לא נודעו לא
באו אל מספר ומלבד המתים ג"ב עם אלעזר בן ענני הכהן אחרי מות יוחנן ושמעון הפרזים
והאחרים. ויהי מספר העם מהיהודים אשר הלכו עם סיפוס בשבי ויביאם אל רומא ששה
עשר אלפים נפשות ויולך סיפוס אל רומא את יוסף הכהן ואת בויגן אחיו השאיר לקצין על
הכהנים הנשארים בירושלים כי התקן לו יוסף אחיו על ככה וישא פניו ויעש כן. והפרזים
כלם מחו להלחם על עם ה' ועל מקדשו ויען כי נמלא בדם דבר טוב להחיות למוח על
קדשו בהחזקתו כי גם יתרה אשר לכד סיפוס מהם והם חיים אחד מהם לא החיה אחים
כל הפרזים הנשארים אשר נלכדו מהם המים סיפוס בפימות חרפה ובזו ירושלים. ומהם
ושאיר עמו להחלקם בהם בכל עיר ועיר מדי עברו ללכת אל רומא ויהי בנשות סיפוס מירושלם
ויקחם ויוליכום עם יסר כשני האר ששה מסיבולדים סחפדים ויהי בנשותם בכל עיר וחד

חסימן פרק צה צד

עד עכשו ללכת אל רומא ככל עיר אשר היה חוגה היה מוציא מהספרים ההם ומתא' אלה
לאריות ולחיות רעות לאלכלם עד אשר כלו הספרים אשר אחו :

פרק ששה ותשעים

סגד עליהם אלכסנדרוס מוקדון הגדול צבריתו כרז! ובגנין חזק במבוא הסרים המקופים את
לרצה ובמבואם כי ירא אלכסנדרוס מאד מגבורתם אשר היו גבורים גדולים ולמטה חין את
בן מלחמה מצדל גם לא יודעו לעשותה וכה משפט גבירתם אשר איש אחד מהם בקורט
ען אחד מלוכמה מעט בלשם ורדוף מאה גבורים הגורים בכלי מלחמה מכוסים ועשולים שתי
ברזל ובכלי נחושת עד ישברם וישמידם וישחיתם ויהיו אנשי הגוי ההוא סגורים בקרב
ארכם עד הפנה ההוא אשר היתה שנת רעב גדול בארץ אלאן . וישלחו האנשים ההם אל
פנייהם הקרובים אליהם מהגוי הנקרא אורקטוס וימחננו אליהם לפתוח להם את מסגרות
מוצאי ההרים ומבואיהם ויאלו משם לבקש דרך לחיות בה עם נביהם ופסם ולא ימותו
מש ברעב . ולאחרי עובר שנת הרעב ההוא ישבו אל מקומם ואל ארצם ילהם היתה דקה
פלא' של ככה כי ישלחו גוי גדול ועמוס כמוהם בלמחם צרעב . וישמע מליהם גוי אורקטוס
ויפתחו להם את מגרות המבואות ההם הסגורים צבריתו ברזל ויאלו משם . ויפתחו אתה והנה
לש' של ולבחו בו לחיות וישמו פניהם אל הסרים אשר בארץ מדי וימלאו שם סוסים ויקחו
אותם וירכבו עליהם וישלחו עוד כוסים רבים מאה עם הרעב אשר במדבר ההוא הוא מדבר
מדי . וירכבו עליהם וישאו הרעות מדי . ויהי כשמוע פקידו מלך מדי כי באו גוי אלאטוס
בארצו והוא כבר הכיר גבורתם ויגם ויברח מפניהם ויעל על ההרים הגבוהים אשר בארץ מדי
ויעזב את כל רכשו ובניו וחסו ופלגשו בארצו כי נחפו לברוח מפניהם כי ירא מאד
מפניהם . ויבאו גוי אלאטוס אל ארץ מדי . ופרס השחיתם את הארץ שלה אליהם פקידו מלך
מדי מלאכים לאחד אליהם כי יש'ים עמהם וכי יקן להם חבואה למזון ולמחיה רק השחת
לא ישחיתו את ארצו . ויענו אחוה לאמר כי יכלכלם חודש ימים לבד אם יתבשרו חב אוח
ארצותיהם ואחר יפטו ממנו וילכו אל ארצם ולא יפטו לא אל כספו ולא אל ארצו
ונשיו ופלגשו כי כרפיהם הם מדרכי הארץ ואינם מבקשים רק מחיה לבד ויודה להם פקידו
על ככה ויעש קן ויכלכלם חודש ימים במזון ומחיה ורע מזונה היה דוחק מפניו של עם צמר
יהיה צמר כלבים או חמורים או עכברים רק שיהיה צמר . ויהי מספר העם אשר כלכל אז
פקידו בארצו חודש ימים שבע מחות ומחייים אלף נפש וק"מ נפש . ויהי כעבור הח' דש
ההוא ובני אלאטוס הכירו כי התבשרו חביותיהם ארצם ויעשו גם הם כן כאשר נבצעו לפקידו
מלך מדי ויעתיקו ויבטו מעל ארצו ויפטו להם ללכת ולשוב אל ארצם . ויאלו מתרדמת מלך
ארץ ארצם הנושבת משלח ישוב הארץ החמה ע"פ דה וחק לקרחתם הוא וכל עמו לרעה .
כי אמר אולי אוכל לגרשם מעל גבולי צמרם יתעוררו להשחית את ארצי . ויהי כב' אש
לעבור אל ארצם דרך ארצו ולקחה את מסגרות המבואות הסרים אשר להם ויחאזו מתרדמתם
להלחם עמהם ויפלו כל אנשיו לפניהם ארצה כנפול הגמלים בארץ כדרוך איש גבור עליהם
בחזקה . וישליכו מבחורי אלאטוס דרך לעג הכל מהנח על אורח מתרדמת מלך ארץ ארצם .
ויסול החבל על אורחו ויחיה וילכד וירטבוו אתריהם בחרפה והוא נמשך אתריהם בחבל .
וימחר מתרדמתם וישלף את חרבו אשר חגורו במחניו ויכרות את החבל מעל אורחו וימלא
ויברח . ויאמרו אליו שוב לך פחי ולא חגברו מלחמה כי לו רצו להשחית את ארצך
ולתשמידה ולקחת את עמלמוחך ואת עמלמוחך רשעך להבדק דק כבר עשיתו זה מימים ימימה כי
חין מבדול בימינו ובימינו רק הרי ארצם . אבל עון נהשב לנו כי נפגם בלשנו בלמנו ונשמים
נהשב עו ממיים . ורעה עשה ונחשבנו כי אלכסנדרוס אשר החאזו לבנות את כל הארץ
ולבראות מ שלחו עליה סגד את מבואות ארצנו ואת מוצאי בקות הסרים הרמים והנשאים
המקופים את ארצנו כי ירא ממנו לבלתי נגח אליו ולאנחנו היינו לועגים עליו מדי סגדו את
מבואות ארצנו ומוצאיה במסגרותיו . ויו רצו חשכטוהו מסגור ולא נחננוהו להש'ים מבוקשו
הכל לא פנינו אל מעשיו כי זה דרכנו לעמוד בארצנו ולא נבקש אתרנו כי חין ארץ יותר
פונה לנו ממנה . וישר בעינינו מסגרותיו לבלתי יוכלו היות רעוה והכלבים הרעים
הנמלאים כברי ארצם לעצור אלנו . ועשה אש יאלנו חוץ מארצנו היה מפני כובד ה' שיהיה
פסנו עד החבול חביותינו ופנבם כאשר אגתו עשיתם ולו רצו למשל בארצותיהם סגד

יסיפון פרק צו צו

השמדנו אהבם ומשלנו בכם. אבל אין חפצנו לא בכם ולא בארצותיכם כי מנהגנו וכבעני רחוקים ממנהגיכם ופבעכם. וראו את פקידו מלך מדי אשר השלים עמנו וכלכל אותנו בארצו חודש ימים. ולנו חסיה נדק? אשר לא נעצנו בכל אשר לו ולא השחתנו מארצו עד מדרך קץ רגל. כי אין אהבתו מרעים כמוכם אשר לא השבעו ממחלה אבל השחיתו זה את זה לחמסם אחד עמם את נחלת רעהו. ועתה לנו לכם ושיבו אל ארצכם ואהבתו הולכים אל ארצו כי אין בלבבנו להרע לכם ולא תגורו מזה. וילך גוי אלאהם אל ארצו ומלך ארץ אררם הנושבת על פי דת וחק שב עם כל עמו ויבא אל ארצו. ויהי מספר הנופלים הללו מעם מחרידאט במלחמת ג' אלאהם ג' מאות איש מלחמה ומבני אלאהם לא נפל עד אחד. וישמע מיסוס את הדבר הזה ויבקש ללכת אליהם ולהרחות גבורתו בגוי אלאהם ולא יכול לעשות כן כי נשמדו גביריו ונשתחו במלחמת ירושלים ויירא מלכת אליהם אם לא ביד חזקה. ויסב פניו ללכת ולשוב אל רומא אחרי לכדו את ירושלים וזכה היה מתקן את גדוליו הנשאלים והוא חונה בירושלים בשאת אכזביוהא. וישמע אז עוד מיסוס כי נקהלו עם רב מהיהודים ועמםם אלעזר בן ענני הכהן אשר בירושלים והוא אשר ברח בימי המלחמה וילך אל מבצר מצירה להמלט שם ועל כן נקהלו אליו עם רב מהיהודים. ויהי קשמוט מיסוס כי שם נקהלו יהודים רבים אל אלעזר בן ענני הכהן ויירא מאד אשר לא ילא משם אלעזר עם העם אשר אחרו אחרי לכדו הוא ברומא וילכוד את ירושלים ויכה את הרומיים אשר ימלא בה ויהיה עוד גם הוא למוקש לממשלת הרומיים וישלח אליו את סילכא פחת הרומיים להלחם עמו וילך אליו בחיל כבד מהמון הרומיים וילך ויזר על מבצר מצירה ולא יכול ללכדו. וישלח לסיסוס לשלוח לו שם חיל הכרזל המשחית את החומות וישלחהו מיסוס אליו. וילו סילכא ויגנחו בגבורו את החומה אשר למבצר מצירה בחיל הכרזל ויפרצוה וילכד המבצר ויהי כי ראו היהודים אשר חומתם נפרצה ויבנו עוד מבצת לחומה חומת עץ גדולה. וישלחו הרומיים בה אב וישרפוה וילחם ביום ההוא הרומיים עם היהודים בחוך המבצר מהבוקר עד הערב. ויהי בערב ויפרד היהודים מהרומיים והרומיים מהיהודים וירחקו אנשי המלחמה אלה מאלה ויאלו הרומיים מהמבצר לחון כי אפל הלילה ולא ידעו במצבאות המבצר דבר :

פרק שבעה ותשעים

ואתה וכלל השמים אשר עמו משרי ירושלים. ויקרא אז אלעזר הכהן לכל ראשי היהודים אשר היו בארציה' את הדבר'י האלה לאמר קרבו אלי ודע אברה' וממלכות כהנס אשר גברת' על ארביה' ה' מלא ועד עת' ועשו עשה מה נעש' בהמון רב הזה הבא עלינו פחאו' להשמדנו ועיינו רואות כי עלת ה' היא אשר גאה לנו לזכור את אבותינו ואת גבורת' אשר סיחה להם מלפנים מימי קדם ובינו נא והשכילנו כי לכל דבר קץ וגבול ועת לכל מלחמה ומערכה. ופעם ירדוף אדם ופעם ינום ופעם יענה ופעם יכנע ואין צושה לנכנע כי לכל דבר קץ וגבול. רק כל אמין לבב אשר הוא אמין לבו בגבורים יחזק לבלתי חת מורך בלבבו ואז יחשב לגבור. ועתה אם תחזיקן לבלתי הכנע מן המות היום תחשבון גבורים ואנשי חיל ויהיה לכם שם בארץ. ובינו נא אחי את אומן לב אברה' אביכם ואת המעשה אשר יעשה כי לקח בידו את בני יחידו אשר גודל לו לעת זקנתו אחרי אשר היותו כחו נושא מלהוליד לו בן אחר. וימחר להעלותו עולה אלהי' ולא חשב בלבו כי ימיתו אמנס חשב וידע אשר הוא יחיהו ואל אור החיים ישלחהו אחרי על אהבת ה' ורצונו ישחטו. וזכרו נא את יאשיהו המלך הזדיק מה עשה אשר מאם להיות בעולם הזה ויבחר להיות חי לנצח בעולם הזדק כי לא חפץ להיות חי בעולם הזה הנבדל רק חפץ ללכת אל האור הגדול כי ראה את רוב עוונת ישראל עד בלתי יכולת אף כי היה יכול להציל נפשו מן המות. והלא פרעה נכה אר' כי לא באתי להלח' בך ובעמך רק למלחמה על מלך כשדים ולא שמוע אליו כי לא חפץ לחיות עוד כי בעולם הזה היה גורל פרעה והעולם הבא אשר הוא עולם הזדק הוא גורל יאשיהו. ולכן החאזר יאשיהו במלחמה וילח' עם פרעה ויפול במלחמה וילך אל האור הגדול והוא גורל הזדקים לבן עקי' וידענו כי לא יפולם לאדם שחר פעולתו וזדקתו בעול' הזה אך כאשר יעבור ימי העולם הזה וילך אל עולם הזדק אז יפולם לו שחר פעולתו וזדקתו ונחיתו ונפשו ונגמ לו ד' בעולם הזדק ופס ומלא אדם ליעיה' אשר הוא עולם הזדק מזורה גם מרובע וכן יחאזף אדם את מצולתו זדקתו אשר זרע בעולם הזה ויאכלנה במנוחה בארץ החיים עקב כי ימלא חן בעיני אלהים. ולא יעיל לאדם מורך החיים בעול' הזה אם לא יעשה פועל יש'י' נפשו בו ויוציאה מאפילס

יוסיפון פרק צ"ז

זאורה. גם לא ירע לו קולר החיים האלה רק כי יהיה איש אשר פעל ונשא את כל המצוה
 לשלמותו. וישו להשאר בעול' המצוה עומד ועד. כי הכל לא האריך ימים רבים כי הרגו קין
 אחיו ובגבר הרגו נחשף הוא נמנחה ונגמ' ולחיים עד אשר נא יתמו לשים. וקין אשר
 חס והמרוך ימים בעולם הובדל אשר הכן החיו סו' ועוד בארץ ותהי אחריתו המהולך אז
 מהשני המהולך ולא כליון לנח. ועשה אנתו את נחיים חיים יהיו חיים וכל ימיו הכל
 ועמל והיפס בעודה בגוף העמוד בלרה וכאשר האל מהגוף השנית ולא תדאג. וכל ימי היותה
 בגופה נח המהר בני ונשי וינון כי רוח חיים היא וכגורה בגוף והיא אחזה בגידים ובעצם
 וביהר איבר הגוף בהיותה האורה בהחיותה וביקום והרות היא אשר תחיה הבשר אשר
 הוא משפר הארץ ולא הבשר יהיה את הרוח. וגם היות היא אשר המצוה את הבשר והבשר
 את מעשיו כל ימי היות הרוח בגוף. וכל ימי היות הרוח בגוף הבשר לא יראה את הרוח
 והרוח הראה את הבשר כי נעלמה היא הרוח מבשר הגוף כי אין לבשר עינים לראות. ולא
 קן ענין הרוח כי הרוח רואה בכל הבשר אשר בגופה ואין לבר מאלו ועלם ממנה. שיהי
 הגוף לא יראו מתי תבוא הרוח בבשר או מתי תא' הרוח מהבשר כי ה' האל אשר הוא
 נשאו מן השמים הוא וכל הבשר אשר בו מן הארץ הוא. גם כי הנפש תחיה מבלתי הגויה
 והגויה לא תחיה מבלתי הרוח. ובצא הרוח אל הבשר המקדשו כהבשר יבקר ליה את רעבו
 ותחיותו וכאשר תא' הרוח מהבשר ימות הבשר. והנפש את תאבד לנפשו לתמות הבשר
 ולעשות השלו הכה היא מיתה הנפש והיא לא תאבד לנפשו אלא ותחיה אז תא' הנפש אל
 האור כל ר' החיים והבשר ימות. ולכן תמיתה הנפש בלתי מן הבשר כאשר אשר ילא מיתה
 האסורים כי כל הימים אשר הנפש בגורה בבשר תהפך כעבד אשר הבשר ביד אדון קשה
 יכבד עליו אדוניו ויעבדוהו בעבדות קשה. וכאשר תלא מהגוף השנית כי תלך אל ג"ע ובז
 / וזר דומה לעבד. וירדה עוד אלעזר הכהן וידבר אליהם דבר' כל דברי מוכחות ודברי
 חכמה מחכמת הנפש אשר לא תובאו פה ויהי כגומרו לדבר אליה' כל הדברי' האלה.

י' ק"ב
 חלעור הכהן על ירושלים את הקינה הזאת לאחר. איש העיר ירושלים הידולה
 רבתי עם ואיה עיר ציון יפה הערים ועיר הקודש ירושלים כלילת יופי משוש לכל
 הארץ. תפאלתי ישראל וכבד לבנו ומישינו איש כבודך. איש הוד ירושלים ואיה הדרי בת ציון
 איש מלכיה ושריה ואיה המלכים הבאים לדרוש את שלומה בעשירה ואיה זקניה והכמים
 ואיה בתוריה ובגוריה השמחים ב' ירושלים ובמועדים. איש המקדש הנכבד משון אליהם
 ואיה בית קודש הקדשים מכון הקודש אשר לא דרכו בו רגלי אדם רק רגלי הכהן הגדול
 אשר בכל דור ודור פעם אחת בשנה. ועשה ירושלים אשר היתה מלאה עם ומבודרת לכל
 המלכים והאזנה לאלהים ובך יבין כהא המלכה בלדק ובמשפט אשר היו פוקד ומ' אחר
 מרואים ברננה לפני שיש יקרות וגם ק' דומך מלכים בלתי שיש טען וכל שמעך מרואים
 בזה ובכסף וכותאך מיוסדים כאלים גדולים לכבוד ולתפארת. וכשהתך כחך הקדשך
 כמלאכי אלהים שני קודש חשפרים בעד עמך בעילות רצון רצויות לפני ה' אליהך. איך עתה
 נמלאה הרוגים והללי ומה הללי רעב ופניך השפכים בחוקך וחוגגים חניך גם הבאים אליך
 מרחוק ומאספי ארץ מופלים עתה בחוקך איך יפלים ממרום גובהך ואיך תשרפה ומתלה עד
 יסודותיך ותבארי שממה ויושנה ביד. מה קשה העין אשר תוכל לראות קן ומה חזק ככרל
 לב כל רואיו איך היית קבר להללים המהים בחרב וברעב וכל רמובומך ותו' חידך רקום מן
 החיים כי נמלאו יחד חללים עקב אשר היו מלאים חיים. ויכס עפר השריפה אשר בחוקך
 זה עין השמש בלתי הרה ת השמש בחוככי. ואיך זקנך אשר היו יושבים בקרבך במושב
 חכמה ומשפט דלק וישבים עתה בקרבך נוכח פגרי בניהם לדמות מעליהם את עופות השמים
 ולא חיות הארץ ושריה ש' בהם מלאות עפר ואשר תחת כבוד וסוד. ולאשר נשאר מן הכפיים
 מעט. בנתיך היקרות נכבדות בחך בני מחריבין לא למען חיות רק לחללן ולקטלן בקרבך
 מי יראה כל אלה כך ויבחר חיים ולא יבחר מ' פי יתבונן בהשאלת שיהיה אחר ויראה
 היום הזה בשחק ומרפקך ולא יבחר מות מות מחיים. ומי יתן נפשות מלפנים ולא ראונו כך
 את החכמה הזאת. או מי יתנו בלתי עינים ולא נראה בחוקך את ארעות האלה אשר בקרבך
 והנה אנתו חיים בתיים רעים כהיום הזה ובנינו ובנותי בעודם. זייס עמנו לרינו ידו עליה'
 גורל מלאקס להם לעגרים ולשפתות' ויהי כאשר השלים אלעזר את הקינה וידבר אל הסוס
 אשר אמו דברים האלה:

יוסיפון פרק צו

וַיַּעֲתָה חַמֵּי וְרַעֵי הַחַבּוּנוֹנוּ נָח לַחֲמוּל עַל נְשִׂיכֶם וּסְפַרְכֶם וְהַזְקִינִים אֲשֶׁר עִמָּכֶם וְלֹא יָלְכוּ בְּשֵׁבִי
 בְּלֹא חֲמֵלָה וַיִּנְאָקוּ בִיד שׁוֹבֵיהֶם וְאִין מוֹשִׁיעַ כִּי אִם כֹּה הִעֲשִׂין אֲדָד הַאֲדָדוֹן כָּל הַמְקוּיָמוֹ'
 הַמְקוּיָמִי לְכֶם בְּעוֹל' הַאֲרוֹן וְהַאֲדָדוֹ דָּרַךְ הַחַיִּי' כִּי לֹא יִהְיֶה לְכֶם גּוֹדֵל בְּאֲרוֹן הַחַיִּים אֲחַךְ חֲמֵלוֹ
 עֲלֵיהֶם וְהִרְגוּ אוֹתָם בִּידְכֶם וַיְהִיו נַחֲשָׁבִים וְרַעִים לְקַרְבָּנוֹת וְעוֹלוֹת לְרֵאָוֹן לַה' אֱלֹהֵינוּ וְלֹא
 תַחֲלִלוּ אֶת תְּרוֹמוֹת הַקֹּדֶשׁ בְּדַבַּחַת עֹבְדֵי גִלּוּלִים וְהַיִּיתָם אֶתְּם וּנְפֹשׁוֹתֵיכֶם חַטָּאִים לַה' אֱלֹהֵיכֶם'
 וְהִיא אַחֲרֵי עֲשׂוֹתוֹ כַּדָּבָר הַזֶּה וַיִּנְאָמוּ עַל זְרִינוּ וּלְחַמְנוּ וְנִמּוֹת עַל ה' בְּגִבּוֹרֹתָיו וְלֹא נֶאֱסַר
 בְּזִיקִים וּבְכַבְלֵי בְרָזֶל כְּעַבְדִּים בִּיד עֹבְדֵי גִלּוּלִים וְלֹא נִרְאָה עוֹד אֶת זַקְנֵנוּ מִמַּשְׁתֵּים בְּזַקְנָם
 לַעֲיִינוּ וְנָשִׂינוּ וּבְנוֹתֵינוּ מֵאוֹנוֹסוֹת לַפְּנִינֵנוּ וּבְנֵינוּ לְעֵינֵינוּ וְעוֹקֵים לְמוֹלָנוּ וְאִין לֹאֵל יִדְעוּ לְהוֹשִׁיעַ' כִּי
 מִה בָּנַע עוֹד לָנוּ בְּחַיִּים אַחֲרֵי שְׂמִמּוֹת אֲרָנוֹ וְחִרְבָּן בֵּית מִקְדָּשֵׁינוּ לְהַיּוֹתֵנוּ לְבַז וְקִלְס וְלַעֲב
 בְּעוֹבְדֵי גִלּוּלִי' וּבְנוֹתֵינוּ וְנָשִׂינוּ יִשְׁכַּבְּנוּ הַרְוֵמִי' לַעֲיִנֵנוּ וְעַל בְּנֵינוּ יִקְשׁוּ עוֹלָם וַיִּכְבְּדוּ מֵאֲסַר'
 וְעַתָּה שׁוֹב לָנוּ לְהַרְגוֹ אֶת כָּל הַנַּשִּׁי' וְהַסֵּף וְאוֹלֵי יִרְעָה אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּמֵיהֶם כְּדָמִי עוֹלוֹת וְזַבְחִי'
 וְאַחֲרֵי כֵן נֵלֵךְ וְנִלְחַם עִם הַרְוֵמִי' וְנִמּוֹת מֵהֶם כְּלוֹנוּ לְהַמִּית וְנִמּוֹת עַל ה' וַיִּקְוּמוּ הַאֲנָשִׁים
 וַיִּקְרָלוּ אֶת נְשִׂיהֶם וְאֶת בְּנוֹתֵיהֶם וַיִּנְשָׁקוּ אוֹתָם וַיַּחַבְּקוּם וַיִּחַמְדוּ אֱלֹהִים הַסּוֹב בְּעֵינֵיכֶם אֲשֶׁר
 תְּמוֹתָם בְּאַרְבַּס בְּקִדּוּשָׁה וּבְכַבּוֹד יִלְכַח בְּשֵׁבִי וּבְחִרְפָּה לְאַרְץ אוֹיְבֵיכֶם וְהַמּוֹתוּ לַפְּנֵי עֲלָבֵי עֹבְדֵי
 גִּלּוּלִים בְּקוֹמָאָה וְחִרְפָּה וְקִלְס . וַיִּלְאוּ הַעַם בְּלִילָה הַהִיא בְּבָבֶל וּבְמַסְפָּד וּבְנֵהוּ וּבְקִינָה וּבְזוֹכִים
 בְּכִיָּה גְדוּלָה הַאֲנָשִׁי' וְהַנַּשִּׁי' וְהַסֵּף . אֲחַךְ כָּלֵם הַשִּׁיבּוֹ פֶּה אֶחָד כִּי שָׁמְעוּ אֶת דְּבָרֵי אֲלַעְזָר הַכֹּהֵן
 כִּי יִבְחָרוּ מוֹת מַחִיִּים . וַיְהִי בְּצִיּוֹק וַיִּקְחוּ אֶת נְשִׂיהֶם וְאֶת בְּנֵיהֶם וְאֶת בְּנוֹתֵיהֶם וְאֶת סַפֵּס
 וַיִּשְׁתַּחֲוֶה אֲרָנָה וַיִּשְׁיִמוּ אוֹתָם בְּבִרְוֹת אֲשֶׁר בְּמִצְרָיִם וַיִּשְׁלַכּוּ עֲלֵיהֶם עֵפֶר וַיַּמְלִאֲוּם וַיִּשְׁחַמְדוּ
 וַיְהִי אַחֲרֵי כֵן יֵלֵךְ אֲלַעְזָר הַכֹּהֵן עִם כָּל הַאֲנָשִׁי' אֲנָשִׁי הַמִּלְחָמָה אֲשֶׁר אָחֻז מִן הַעִיר וַיִּתְּגַרוּ
 מִלְחָמָה גְדוּלָה בְּהַמּוֹן מַחֲנֵה הַרְוֵמִי' וַיְהִרְגוּ מֵהֶם רַבִּים עַד אִין מִסְפָּר . וַיִּלְחַמוּ הַיְהוּדִי' עַל
 נְפֹשׁוֹתֵיהֶם עַד אֲשֶׁר חָמוּ כָּלֵם בְּמִלְחָמָה הַהִיא וַיִּמּוֹתוּ עַל ה' וְעַל מִקְדָּשׁוֹ . וְעַד הַנָּה מִלְחָמוֹת

בֵּית דִּי :

וַיִּקְבְּצוּ אֶת יוֹסֵף אֶת הַקִּינָה הַזֹּאת וּבְסוּפָה יַעֲזֹב לְסוֹב לְאָמֵר . אֲחִי נָח לָנוּ כִּי חֲרַבָה עִיר
 הַפְּאָרְחָנוּ וְהִרְסָם בֵּית מִקְדָּשֵׁינוּ . אֲשֶׁר בּוֹ הִיחָה הַקִּינָה וְכָל מֵאוּרֵי לְבוֹתֵינוּ . וְנִשְׁרַף
 הִיכְלֵנוּ . וְגִלְנוּ מֵאַרְנוֹתָנוּ וּמִנְחַלַּת אֲבוֹתֵינוּ . וְהַסְפִּילוּ לְאַרְץ רַחֲשֵׁינוּ פִּשְׁעֵינוּ . וְעוֹד יֵבֵא יוֹסֵף וְקַן
 פְּדוּת וַיְרִינָה אֱלֹהֵינוּ לְזַכֵּר אֶת שְׁבוּעָתוֹ לְאֲבוֹתֵינוּ . וַיְבִינָה אֶת עֵינָיו . וַיִּשְׁכַּלֵּל הִיכְלֵנוּ . וַיִּקְבַּץ
 פְּזוֹרָנוּ . וְאוֹתָנוּ יָקִים בְּבִרְאֵשׁוֹנָה . וַיִּקְיִים עֲלֵינוּ מִקְרָא שְׂכָחוֹב וְנִגְאָל נֶס לְגוֹיִם וְהַסֵּף דַּחֵי
 יִשְׂרָאֵל . וְהָאֵמֵר עוֹד נְבִירוֹ כֹּאִישׁ אֲשֶׁר אָמוּ תַנְחַמְנוּ כֵּן אֲנִי וְנַחֲמַכֶם וּבִירוֹשָׁלַיִם תּוֹחַמְנוּ וּמִשָּׁה
 רַבִּינוּ אָמֵר אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּצִנְהָה הַשָּׁמַיִם מִשֶּׁם יִקְבַּץ ה' אֱלֹהֶיךָ וּמִשֶּׁם יִקָּחךָ . וְדַהֲמַעִי' אֵם
 אֲמַר הַשִּׁיבָה בְּרָאוֹןךָ אֶת לִיּוֹן תַּבְּנָה תּוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם :

וַיִּשְׁאִיר סִימוֹס לְיִשְׂרָאֵל שְׂאֲרִית בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל בְּעִיר יְבֵנָה וּבְבִנְיָמִין וּבְעִיר בֵּיתָר וּבְבִנְיָמִין
 וּבְצֹאֲשָׁה וּבְבִנְיָמִין וַיְהִי שֵׁם רֶבֶן יוֹחָן בֶּן זְכַאִי לְרֵאֵשׁ וְלִשָּׁר . וְאֶת בּוֹנֵין הַכֹּהֵן אֲחִי
 יוֹסֵף הַכֹּהֵן הַקָּטָן מִמֶּנּוּ הַשְּׂאִיר סִימוֹס לְקָצִין בִּירוֹשָׁלַיִם עַל כָּל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר הַשְּׂאִיר שֵׁם
 לְכַבּוֹד יוֹסֵף הַכֹּהֵן אֲחִיו וְעַתָּה הִיחָה נְהַרְג רַשִׁ"ב נִשִּׂיא יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁמַעֲלֵן בֶּן אֲלִישֶׁע הַכֹּהֵן
 הַגְּדוֹל . וַיּוֹאֵל סִימוֹס לְהַרְגוֹ אֶת רֶבֶן גַּמְלִיאֵל אֲבִי רַשִׁ"ב וַיּוֹחֵן אֲחִיו רֶבֶן יוֹחָן בֶּן זְכַאִי לְבַלְחֵי
 עֵשָׂה בֶּן וְלֹא הִרְגוּ וּבֶן יוֹחָן בֶּן זְכַאִי הוּא אֲשֶׁר יֵלֵךְ מִירוֹשָׁלַיִם בְּיָמֵי עֲלוֹת אֲסַפְסִיאוֹנוֹס אֲבִי
 סִימוֹס עַל יְרוּשָׁלַיִם וַיִּכְבְּדוּהוּ הַמֶּלֶךְ אֲסַפְסִיאוֹנוֹס כְּבוֹד גְּדוֹל . וּבְלַכַּח אֲסַפְסִיאוֹנוֹס לְרוֹמִי כֹאֲשֶׁר
 סָפְרָנוּ הַסְּקִיד אֶת רֶבֶן יוֹחָן בֶּן זְכַאִי בִּידֵי סִימוֹס בְּנוֹ וַיִּצְוֶהוּ לְכַבְּדוֹ וּלְנַשְׂאוֹ מֵאֵד כִּי הַכִּיר בּוֹ
 אֲשֶׁר הִיָּה חָכֵם גְּדוֹל וַיִּמְלֹךְ סִימוֹס שְׂנֵאִים יָמִים אַחֲרֵי לְכַדוֹ אֶת יְרוּשָׁלַיִם וַיִּמָּת . וּסִימוֹס
 הַמֶּלֶךְ הִיָּה חָכֵם גְּדוֹל בְּהַחֲמַת הַמַּבְטָח בְּלִשָּׁן יוֹן וּבְלִשָּׁן רוֹמִי . וַיַּחֲבַר סַפְרִים רַבִּים בְּחִמְמָה
 בְּיוֹמֵי וּבְרוֹמִי . וְהִיָּה סִימוֹס אִישׁ נְדִיק וַיִּשָּׂר וְכָל מִשְׁפָּחוֹת הָיוּ בְּלִדְקָה . וְעַל דָּרַךְ אוֹנוֹס הַחֲרִיב
 וְהַשְּׂחִית בִּירוֹשָׁלַיִם אֶת אֲשֶׁר הַשְּׂחִית וְהַחֲרִיב כִּי כָּל הָרַעָה הַגְּדוּלָה הַזֹּאת הִבְאִה עַל יְרוּשָׁלַיִם לֹא
 בָּאָה רַק עַל דְּבַחַת הַסְּפִירִי' אֲשֶׁר הָיוּ בְּיִשְׂרָאֵל וְעַל אוֹדוֹת שְׂחִיתָם כֹּאֲשֶׁר זָכַרְנוּ :

וַיּוֹסֵף עוֹד יוֹסֵף הַכֹּהֵן וַיְבַאֵר אֶת מַלְיוֹת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר בָּסַח הַגְּלוּת הַזֹּאת . וַיִּאֲמַר
 יוֹסֵף מֵאֲמַר זְכַרְיָה רַעַה אֶת אֲחַן הַהַרְבֵּה עַל בְּנֵי הַבַּיִת שֶׁנִּי שָׁנִי זְרוּבָבֵל וַיִּאֲמַר
 עוֹד כִּי לָקַח שָׁנִי מִקְלוֹת וַיִּקְרָא שֵׁם הָאֲחִיד עֵטָס וְהוּא זְרוּבָבֵל וְנַחֲמֵיהֶם הַחֲרַשְׁחָה עִמּוֹ
 הַ שָּׁב הַבֵּית לְאִחֵינוּ . וַיִּקְרָא שֵׁם הַשָּׁנִי חוֹבָלִים וְהִמָּה הַהַנְּטִים שָׁבְנוּ בֵּית בְּהַר
 קְרָאוּהוּ מִקְדָּשׁ בְּיָמֵי אֲבַבְלָס הַחֲרִיב וְהִמָּה מְנַשָּׁה וְאֲלִישֶׁע כְּתוּב בְּסֵפֶר הַרְאֵשׁוֹן

מִסְפָּרָנוּ

י

ועתה אחי ורעי החבוננו נא לחמול על נשיכם וספכם והזקנים אשר עמכם ולא ילכו בשבי בלא חנולה וינחקו ביד שוביהם ואין מושיע כי אם כה העשין חבד תאבדון כל המקומו' המוכני' לכם בעול' הארוך ותאבדו דרך החיי' כי לא יהיה לכם גורל באור החיים אך חמלו עליהם והרגו אותם בידכם ויהיו נחשבים ורצוים לקרבנות ועולות לרצון לה' אלהינו ולא תחלו את חרומות הקודש בנדבת כובדי גלולים והייחס אחס ונפשותיכם חטאים לה' אלהיכ' והיה אחרי עשותי הדבר הזה וינחנו על צרינו ונלחמנו ונמות על ה' בגבורתינו ולא נחסר בזיקים ובכבלי ברזל כעבדים ביד עובדי גלולים ולא נראה עוד את זקנו נמשכים בזקנם לעינינו ונשינו ובנותינו מאונסות לפנינו ובנינו צועקים למולנו ואין לאל ידינו להושיע' כי מה בנט עוד לנו בחיים אחרי שממות הרגנו וחרבן בית מקדשינו להיותינו לבוז וקלס ולעג בעובדי גלולי' ובנותינו ונשינו ישכבון הרומיי' לעינינו ועל בנינו יקשו עולם ויכבדו מאסר' ועתה שוב לנו להרוג את כל הנשי' והסף ואולי ירצה אלהינו את דמיהם כדמי עולות וזבחי' ואחרי כן נלא ונלחם עם הרומיי' וגמיה מהם כלונו להמית ונמות על ה' ויקומו האנשים ויקהילו את גשיהם ואת בנותיהם וינשקו אותם ויחבקום ויאמרו אליהם השוב בעיניכם אשר חמותו בארנכם בקדושה ובכבוד מלכה בשבי ובחרפה לארץ אויביכם וחמותו לפני עבדי עובדי גלולים בסומאה וחרפה וקלון . וילונו העם כלילה ההיא בבכי ובמספד ובנהי ובקינה ובזכים בכיה גדולה האנשי' והנשי' והסף . הכן כלם השיבו פה אחד כי שמעו את דברי אלעזר הכהן כי יבחרו מות מהיים . ויהי בצוקר ויקחו את נשיהם ואת בניהם ואת בנותיהם ואת פסם וישחטום ארצה וישימו אותם בצורות אשר במצירה וישליכו עליהם עפר וימלאום ויסחמום ויהי אחרי כן ילא אלעזר הכהן גם כל האנשי' הנשי' המלהמה אשר אחו מן העיר ויהגרו מלחמה גדולה בהמון מחנה הרומיים ויהרגו מהם רבים עד אין מספר . וילהמו היהודי' על נפשותיהם עד אשר חמו כלם במלחמה ההיא וימותו על ה' ועל מקדשו . ועד הנה מלחמות

בית ה':

ויקבץ אז יוסף את הקינה הזאת ובסופה יעוד לסוב לאמר . אחי נא לנו כי חרבה עיר הפארתנו ונהרס בית מקדשינו . אשר בו היחה תקוחינו וכל מאווי לבותינו . ונשרף היכלנו . וגלינו מארצנו ומנהלת אבותינו . והשפילו לארץ ראשינו פשעינו . ועוד יבא יוס וקן פדות וירנה אלהינו לזכור את שבעתו לאבותינו . ויבנה את עירנו . וישכלל היכלנו . ויקבץ כזורנו . ואותנו יקים כבראשונה . ויקיים עלינו מקרא שכתוב ונשא גם לגוים והסף נדחי ישראל . ואמר עוד נבילו כאיש אשר חמו תנחמנו כן אנכי תנחמכם ובירושלים תנוחמו ונשה רצונו אמר אם יהיה נדחך בקלה השמים משם יקבלך ה' אלהיך ומשם יקהך . ודהמע"ה אמר הסיבה ברצונך את ליון חבנה חומות ירושלים :

וישאר סיסוס לישראל שארית בארץ ישראל בעיר יבנה ובבנותיה ובעיר ביתר ובבנותיה ובאושא ובבנותיה ויהי שם רבן יוחנן בן זכאי לראש ולשר . ואת בוגין הכהן אחי יוסף הכהן הקטן ממנו השאיר סיסוס לקנין בירושלים על כל היהודים אשר השאיר שם לכבוד יוסף הכהן אחיו ובעת ההיא נהרג רשב"ג נשיא ישראל וישמעאל בן אלישע הכהן הגדול . ויואל סיסוס להרוג את רבן גמליאל אבי רשב"ג ויחחק אליו רבן יוחנן בן זכאי לבלתי עשה כן ולא הרגו ובקן יוחנן בן זכאי הוא אשר ילא מירושלים בימי עלות אספסיאנוס אבי סיסוס על ירושלים ויכבדהו המלך אספסיאנוס כבוד גדול . ובלכת אספסיאנוס לרומי כאשר ספרנו הפקיד את רבן יוחנן בן זכאי בידי סיסוס בנו ויזוהו לכבדו ולנשאו מאד כי הכיר בו אשר היה חכם גדול וימלוך סיסוס שנחיס ימים אחרי לכדו את ירושלים וימת . וסיפוס המלך היה חכם גדול בהכמת המצטא בלשון יון ובלשון רומי . ויחבר ספרים רבים בחכמה בימי וברומי . והיה סיסוס איש נדיק וישר וכל משפטיו היו בלדק . ועל דרך אונס החריב והשהית בירושלים את אשר השחית והחריב כי כל הרעה הגדולה הזאת הבאה על ירושלים לא

באה רק על דברת הפריני' אשר היו בישראל ועל אודות רשעחם כאשר זכרנו :

ויוסף עוד יוסף הכהן ויבאר את מליצות דברי הנביאים אשר צם תורת הגלות הזאת . ויאמר יוסף מאמר זכריה רעה את לאן ההרגה על בנין הבית שני בימי זרובבל ויאמר זכריה עוד כי לקח שני מקלות ויקרא שם האחד נועם והוא זרובבל ונחמיה החרשתא עמו ועל ידה שב הבית לאיתנו . ויקרא שם השני חובלים והמה הכהנים שבנו בית צהר נריזי' ויקראוהו מקדש בימי סנבלס החורני והמה מנשה ואלישע ככתוב בספר הראשון

יוסיפון פרק צו

נוספרנו זה. ועממם נזכר הורקנוס הכהן הגדול אשר פגע בהכחי' וישחית' הוא ולא כסגנדרו.
 בנו ואריסטובלוס בן בנו ככחוב בספר הרביעי מספרנו זה. ויחמר עוד זכריה כהן אשר ה
 אלי קח לך כלי רועה. אוי על הורדוס ושני בניו ועל מעשיכם הכחובים בספר הששי אשר
 הוא הספר האחרון מספר זה. והגודע לכל הוא אשר הורדוס זכינו היו עבדים להשמונה
 ועל פרתה בני דוד ופרתה בני השמונה הורדוס זכינו עבדיהם אשר עוד זכריה ואחתי
 את שלשת הרועים בירח אחד. וימי הבית השני כלם נחשבו לימים אחדי' בעיני זכריה עי
 אשר השבס לימי ירח אחד. ואגריפס בן הורדוס הוא אשר קרא זכריה עושה הרע בעיני ה
 כי בימיו ועל ידו החריב הבית ככחוב בספר מלחמות ה'. וגדוע המקל הנקרא נועם ה'
 קן מוח זרובבל ונחמיה. וגדוע המקל השני הנקרא חובלים הוא קן עקירת בני השמונה
 ואדן מלכותם בימי הורקנוס ואריסטובלוס השמונה ואז הופר בריה האהבה והחוס
 ישראל ובין יהודה. ויחמר עוד זכריה הוי האליל עוזבי האין הרב על זרועו ועל כ
 ימינו וזרועו יבוס חובש ועין ימינו כהה חכהה והיה זה על אגריפס המלך אשר הביא ל
 הספסילאנוס וזה סיפוס בנו על ירושלי'. ועוד חמר זה עי יוחנן ושמעון ואלעזר שרי הפרי
 אשר טבבו את כל הרעות הגדולות הנעשות בירושלים ויחמר עוד זכריה ונחשפו עליה כ
 גויי הארץ על המונות הגוים אשר באו אל ירושלים לעזרת הרומיי'. ויחמר עוד זכריה
 ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים עד שוב כבוד ה' עוד לשכון בירושלי' בבית השלישי
 אשר יראוהו בנינו אחרינו לעת הקץ אשר יהיו ישראל עושים מתנות עוד זה והוא השני
 שעליו חמר זכריה עוד את הדברים האלה והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילי
 והיה לעת ערב יהיה אור. ועל העת ההוא חמר עוד יחזקאל את הדברי' האלה לבן כהן אמו
 ה' אלהים עתה חשיב את וגו' כל בית ישראל וקנאחי לשם קדשי ונשאו את כליתם ולא
 כל מעלם אשר מעלו בי בשבת' על אדמת' לבסח ואין מחריד בשוכבי אותם מן העמי' וקבלת
 אותם וגו' ונקדשתי בס לעיני הגוים רבים וידעו כי אני ה' אלהיהם בהגלותי אותם א'
 הגוים ונכח. אל אדמתם ולא אותיר עוד מהם שם ולא אסחיר עוד פני מהם אשר שפכה
 את רוחי על בית ישראל נאום ה' אלהים :

תם ונשלם

